

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM

KENDİ YOLUNU

AÇIYOR

• Dünya Devrimi
Küresel İç Savaş
ve Özgürlükler
Çağı

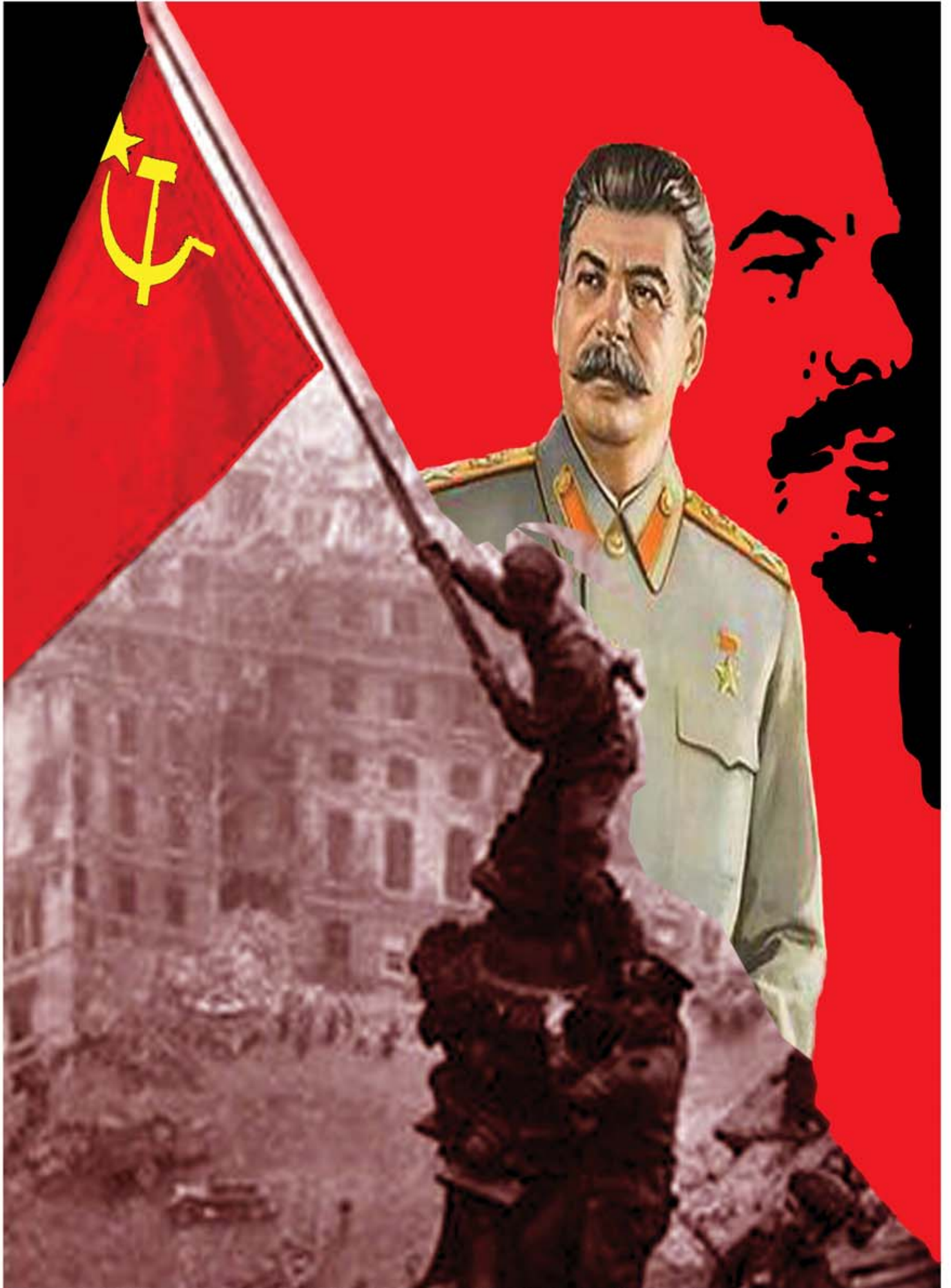
• Bayrak
Histerisi

• Vergilerin
Kaynağı

• Tarih
Yapıcılarını
Beklerken

• Küba'dan
Bir Ses:
Cuba Sabor

• Antep'te
Küba Dostluk
Günü Etkinliği

DÜNYA DEVRİMİ KÜRESEL İÇSAVAŞ ve ÖZGÜRLÜK ÇAĞI

Tekelci kapitalizm, kapitalist merkezileşmede (ekonominin merkezileşmesi) daha yüksek bir aşamaya geçişi temsil eder. Kapitalizmin emperyalizm aşamasına geçişinden sonraki süreçte, emperyalizmin her yeni eğilimi kapitalist merkezileştirmeyi biraz daha derinleştirmiştir. Devlet-tekelleşmesi, tekelleşen devlet kapitalizmi eğilimi merkezileşmenin en üst düzeye çıkmasını getirir. Emperyalizmin bu eğilimi (sermaye birikiminin tarihsel eğilimi) sürecin ilerlemesiyle güçlü bir merkezileşmeye ulaştı. Ekonominin tüm dalları, kapitalist merkezileşmeye tabi olarak işliyor. Merkezileşme dünya çapındadır ve dünyanın maddi zenginliği daha az sayıda elde toplanıyor (küresel kapitalist merkezileşme).

Merkezileşme toplumsal üretimin ilerlemesi temelinde gerçekleşir. Toplumsal üretim merkezileşmeyi geliştirdiği gibi; merkezileşme de toplumsal üretimi geliştiriyor. Sermayenin belli ellerde birikimini artıran her teknik, her yeni bilimsel keşif, aynı zamanda, toplumsal üretimde yeni bir ilerleme demektir. Her kapitalist birikim merkezileşmeyi de geliştirir. Hem toplumsal üretim, hem merkezileşme önlenemez bir güçle yol alıyor. Çağdaş gelişme bu düzeye çıktıktan sonra, buradan geri gitmeyi kabul etmez. Fakat, insanlık ulaştığı ileri gelişme düzeyinin meyvelerinden yoksun kalmamak için, üretimin toplumsal karakterini tanımak zorunda. Zaten kapitalizm, fiilen toplumsal üretime dayanıyor. Üretim araçlarının özel mülkiyetine el koyup, toplu-

mun ortaklaşa mülkiyetine dönüştürmek (üretimin toplumsal karakterini tanımak) çok daha olanaklı ve kolay hale gelmiştir. Çünkü kapitalist merkezileşme bu süreci kısaltmıştır. Proletarya sosyalizmi inşa ederken hazır bir temel bulacaktır.

Burjuva merkezileşme (sermayenin merkezileşmesi) sistemin tüm uzlaşmaz çelişkilerini şiddetlendirir. Emperyalizmin tüm eğilimleri çelişkilerin dozunu biraz daha artırır. Bu, aynı zamanda çelişkilerin rahatlıkla soyulup atılacak kadar olgunlaşması demektir. Bu, emeğin sosyal karakteri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çatışma, çelişki ve karşıtlığın kapitalist toplumu havaya uçuracak kadar gelişmesi demektir; sınıf mücadelesi, bu anlamda yeni bir toplumsal düzene geçiş, toplum için bir varlık yokluk sorunudur.

Emperyalizm gittiği her yere kendi ilişkilerini götürür. Bu ilişkiler daha sonra bağımlı hale gelecek olan kıtalarda kapitalist gelişmenin temeli olur. Kapitalist temel üzerinde, sistemin tüm uzlaşmaz çelişkileri de gelişip olgunlaşır. Emek-sermaye çatışması da tüm dünyaya yayılmış olur. Tekelciliğin her yerde oluşması ve kapitalist merkezileşme (dünya düzleminde) sınıf savaşımının belli bir aşamada iç savaşa dönüşmesini de birlikte getirdi. Toplumsal kurtuluş mücadelesi her yeri sardı. Kapitalist sistem bir çok yerinden kırıldı; kırılmayan yerlerde ise mücadele süreklidir. Kapitalist egemenliğe karşı ayaklanma haberleri daha sık gelmeye başladı. Latin Ameri-

ka'ya bakın, neredeyse her ülkedeki hükümetler halk ayaklanmalarıyla yıkılıyor; yenisi yine ayaklanmayla geliyor. Üstelik bu, Latin Amerika'yla sınırlı olmayıp, bir dünya eğilimi oldu. Kitle ayaklanmalarıyla, ardı arkası kesilmeyen devrimci eylemlerle sarsılan burjuva sınıfın dengesi iyice bozuldu. Proletaryanın küresel iç savaşı egemenlerin aklını başından alırken (dengesini bozarken), emekçi halk kitlelerini ise işçi sınıfının etrafında birleştiriyor, eğitiyor, örgütüyor.

Kapitalist merkezileşme nüfusun büyük bir çoğunluğunun mülksüzleşmesi, ekonomik bunalım, yıkım, emekçi kitlelerin yoksullaşması, baskının artışı, iç çelişkilerin olgunlaşması ve sınıf savaşımının yoğunlaşmasıyla elele gider. Bu süreçte ekonomik, toplumsal ve politik kriz, yani sistem krizi derinleşerek tepe noktaya çıkar. Bu, ekonomik, politik krizin olduğu her yerde, devrimci durumun da ortaya çıkması demektir. Sistem krizi emperyalist merkezleri de sarsınca, uzun süre görülmeyen devrimci durumu kendini gösterdi. Devrimci durumun gelişmesine bağlı olarak devrim tüm dünyanın gündemine geldi.

Her yerde olgunlaşmakta olan, dünya devrimidir. Dünya devrimini hazırlayan koşullar; sistem krizi, yoksulluk, açlık, işsizlik, emekçilerin biriken ve artan öfkesidir. Kitlelerin öfkesi ayaklanmalar, isyanlar, silahlı eylemler biçiminde patladı. Bu patlama, potansiyel enerjinin harekete geçmesidir, dönüşüme uğramasıdır. Niceliğin nitel bir sıçrama göstermesidir. Niceliğin

niteliğe dönüşümü her ülkede farklı farklı seyir izlemekle birlikte; nitel dönüşüm zorunluluğu dünya genelinde ortaya çıkmıştır. Dünya devrimi her yerde gündeme gelen devrimlerin birbirini zincirleme tetiklemesiyle tamamlanacaktır. Dünya devriminin tüm dünyayı sarması, sayısız kitle eylemiyle kendini göstermesi ve önlenemez yükselişi karşısında burjuvazi eli-kolu bağlı durumda, çözümsüzdür.

Dünya devrimi yalnızca kapitalist ekonomik etkenlerle gündeme gelmedi; devrimci teorinin, devrimci politik mücadelenin ve savaş mücadelesinin de bunda etkisi var. Devrimci teori dönüştürücü bir güçtür. Kitlelerce kavrandığı için de maddi bir güç olmuştur. Tarihin devindirici gücü olan sınıf mücadelesi, teorik, politik ve pratik olarak her bakımdan en yoğun dönemine girmiştir.

Bu sürecin öne çıkan en önemli özelliklerinden biri emekçi kitlelerin kendi yaşadıkları koşulların bilincine varmış olmasıdır. Ücretli kölelerin, ücretli köleliğin bilincine varması sınıf mücadelesinde büyük bir gelişimdir. Bu bilinç, sadece kapitalizmi kavramayla sınırlı değildir; kapitalizmin bağrında maddi koşulları oluşan, yeni toplumu ve bu topluma geçişi de kavramadır. Emekçilerin yaşadıkları toplumu kavramalarının en belirgin tarafı, sınıf mücadelesinin kendisidir; fakat aynı zamanda düşünce ve ifade biçiminde değişimdir. Kavramların günlük yaşamda kullanımına bakıldığında, nasıl bir değişimin yaşandığını görürüz. Emekçiler dünyaya ve olaylara bakarken sınıfsal dil kullanırlar. Sınıfsal kavramlar, kitleler içinde yaygın olarak kullanılıyor. İşte belli örnekler; “proletarya”, “burjuvazi”, “sermaye”, “ücretli emek”, “kapitalizm”, “emperyalizm”, “sınıf mücadelesi”, “sosyalizm”. Bir zamanlar ancak belli ve eğitilmiş (kültürel) çevrelerce kullanılan sınıfsal kavram ve ifadeler, artık geniş kitlelerce kullanılıyor. Kitleler bu kavramları kullanmadıkları yerde de, içerik olarak aynı sınıfsal çözümlemelere başvururlar. Burada kesinlikle anlaşılması gereken şey, emekçilerin, sınıflı toplumu, sınıfların varlığını ve arala-

rındaki savaşımın bilincinde olduklarıdır. Açıktır ki, kavramak, değiştirmeyi getirir. Emekçi sınıfların kesintisiz olarak sürdürdükleri sınıf savaşımının amacı, kapitalist dünyayı alt-üst etmeye yöneliktir; sömürü ve baskının, köleliğin, bezginliğin dışta kaldığı yeni bir dünya kurmaktır. Ve bu savaşım kuşaklar boyu devam ediyor. Ve kim ileri sürebilir, emekçilerin yaşadıkları şartların ve bunu değiştirmek için verdikleri savaşımın bilincinde olmadıklarını?

İnsanlar bir şeyin daha bilincine vardılar: sınıflı toplum ve sınıfların varlığı insanlığın sırtında bir yükür arttı. Sınıf ayırımına ve karşıtlığına dayanan bir toplumla daha ileri gidilemez. Tersine, mevcut sistemin devam etmesi halinde, ulaşılan modern gelişme düzeyinin meyvelerini yitirilebilir. Bir avuç burjuvanın ayrıcalığı ve çıkarları için maddi zenginliklerin tüm kaynakları kurutuluyor. Öte yandan, kapitalist sınıf, kendi çıkarları için toplumsal gelişmenin temposunu sınırlayabiliyor. Kapitalizmin bu sınırlayıcı rolü olmasa, insanlığın daha ileri bir gelişme düzeyinde olabileceğini biliyoruz. O halde kapitalizmden kurtuluş, insanlığın daha ileri gelişme düzeyine ulaşmasının koşulu olduğu gibi, bu gelişmede tüm toplum bireylerinin yararlanmasının da ön koşuludur.

Daha ileri bir toplumun dayanacağı maddi öğeler kapitalist toplumda olabilecek kadar (kapitalizm sınırlarında olabilecek kadar) üretilmiştir. Komünizm hazır bulduğu bu maddi öğelere dayanarak kurulacaktır. İnsanlık o zaman kesinlikle daha ileri gidecektir. Çünkü komünist toplumda, toplumsal gelişmeyi sınırlayacak hiçbir ayrıcalıklı toplumsal grup, sınıf yoktur. Yalnızca, maddi üretimin doğal sınırları olabilir; fakat bu sınırlar, her seferinde aşılacaktır. İnsanlık ancak o zaman, ekonomik yaşamını (maddi üretimi) doğayla uyumlu biçimde inşa edebilecektir. Bu tarihsel aşamaya gelinmiştir.

Ancak bu tarihsel aşamada, ancak sosyalist merkezleşme şartlarında, ancak tüm üretim araçlarının insanların ortaklaşa mülkiyetinde olduğu ve üleştirilecek niceliklerin bolca üretildiği bir

toplumda; insanların hayalleriyle, gerçek yaşamı arasında bir çelişki olmayacaktır. Özgür ve mutlu yaşayacağı bir toplumu hayalinde canlandırmasına gerek olmayacaktır, çünkü böyle bir toplumu kendi elleriyle kurabilecekler. İlk defa tarih tarafından sürüklenmeden, kendi geleceğini, “kendi elleriyle” kurabilecekler. İşte o zaman şairin söylediği gibi yaşayacağız; elele tutuşup, yıldızlara bakarak, “yaşamak ne güzel şey” diyeceğiz. Şairin düşlerindeki o hayat, zorunluluğun serpilip gelişmesiyle, serpilip gelişecektir.

Özgürlük alemi, maddi alemin ötesinde başlar. Üretim araçlarının insanlar tarafından denetleneneğine, insanların üretim araçlarının baskısı altında olduğu bir toplumda, özgürlükten söz edilemez. İnsanlar üzerinde ekonominin baskısının olduğu bir yerde özgürlük filizlenmez. Özgürlük, ekonominin insanlar üzerindeki baskısı bittiğinde başlar. Toplumsal üretimde sağlanan ilerleme, bilimsel teknolojik gelişmenin ulaştığı düzey ve emeğin üretkenliğindeki artış bunun genel koşullarını hazırlamıştır. Bu koşullar insanlığın ortaklaşa üretiminde olduğu bir toplumda bireylerin çok yönlü gelişmesini güvence altına alır. İnsanlar, daha ileri bir yetkinlik düzeyine ulaşmasını sağlayacak yeterli “serbest zamanı” bulacaktır. Bu, tarihin yeni gelişme evresidir. Yeni Evre bütünlüklü bir kavramdır. Yeni dönemin içeriğinin kavramsal ifadesidir. Yeni Evrenin geçmişi kapitalizmdir, geleceği ise sınıfsız topluma geçiştir, özgürlük çağına geçiştir. İnsanlar daha üst bir toplumun koşulları oluşmadan eski toplumu bırakmazlar, fakat eğer daha üst bir toplum biçiminin koşulları oluşmuş ve hele olgunlaşmışsa, hiçbir güç, onları eski toplumda tutmaya yetmez. İşte, on yıllardır kapitalizme karşı yapılan saldırıların altında bu bilinç yatıyor. Burjuvazi artık ne yaparsa yapsın, insanları bu sistemde kalmaya ikna edemez. Yeni bir dünya kurmak için hazır olan koşullar, insanları “ikna” etmek için tüm araçlara sahip. Ve tamamen “ikna olmuş” olarak, bu açlara ortaklaşa el koymak için büyük bir coşkuyla harekete geçiyor.

BAYRAK HİSTERİSİ VE PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞI

Bu yılki Newroz kutlamaları sırasında yaşanan “bayrak provakasyonu” sonrasında geliştirilen şovenist histeri ile faşizm, kitle tabanını harekete geçirdi. Türk bayrağı tozlu rafardan indirilerek sağa sola asılmaya başlandı. Tüm toplum bayrak histerisinin etkisine sokulmaya çalışıldı; ama patlayıcılarla dolu karanlık bir mahzende kibritle oynamanın üzerindeki de havaya uçurabileceği bilindiğinden, bayrak merasimlerine şimdilik son verildi.

Yapısal kriz içinde olan sistemi ayakta tutabilmek için işbirlikçi tekelci burjuvazinin elinde kala kala tanklarla ve toplarla koruduğu “ulusal gurur” demogojisi kaldı. Eskiden sistemin kökleri çürük bir diş gibi sallanmaya başladığında “din elden gidiyor” feryatları yükseltildi, şimdi ise “vatan elden gidiyor” figanları yükseltiyor.

Burjuvazi için bunun da bir çıkış olmayacağını, yapısal krizini aşamayan bir sistemin çatırdamaya devam edeceğini bir kez daha söyleyerek, bütün bu yaşananlar vesilesiyle bayrak konusu hakkındaki görüşlerimizi aktarmak istiyoruz.

Ezen Türk ulusunun bayrağı tüm ulusal baskı ve katliamların üzerini örten bir şal; Kürt ulusunun asimile edilmesinde kullanılan etkili araçlardan biri olmuştur. Kürt halkı onun önünde baş eğmeye zorlanmış, onun gölgesi altında en büyük kırımlardan geçirilmiştir. Ordu, atalarından aldığı fetih siyasetini onunla sürdürmüş, on-

da “devletin bekası”nı görmüştür. Cumhuriyetin ilk yıllarından bugüne bu bayrak, ilhak politikalarının simgeleşmiş hali olmuştur. Dikildiği her yerde halklara daha fazla göz yaşı, kan ve zulüm getirmiştir. Bunu en iyi ezilen halkların işçi ve emekçileri bilirler. Onlar “devleti Ali’nin yüksek çıkarları”nın ezilen uluslara nasıl bayrak sopalarıyla kabul ettirdiğini her an yaşayarak öğrenmişlerdir.

İşte bu nedenledir ki, hiç kimse yoksul Kürt işçi ve emekçile-

rinden baskı ve katliamların simgesi olan ezen ulusun bayrağına saygı duymasını bekleyemez. İşte bu yüzden ki, hiç kimse onlara Türk bayrağını sahiplenmesini telkin edemez.

Her kapitalist ulus, özünde iki ulustan oluşur; burjuva ve proleter uluslar. Ezen-egemen ulus, özünde burjuva ulustur. Ama hemen her yerde proleter ulusu, “tek ulus”, “ortak çıkar” söylemleriyle kendi burjuva “ulusal çıkarlarına” alet etmeye çalışır. Ezen ulus proleterleri, kendi sınıfsal çıkarlarının bilincinde olmaz, burjuva ulusal yargılara kapılırsa, başka ulusların köleleştirilmesine karşı mücadele etmezlerse, kendi özgürlüklerinin önüne en büyük engeli dikmiş olurlar. Bu yüzden proletarya, kendi burjuvalarının “ulusal çıkarlarıyla”, “ulusal değerleriyle” köklü bir hesaplaşma içine girmelidir.

Eğer bir gün bu topraklar üzerinde Türk ve Kürt halkları birlikte yaşamaya karar verirlerse onların ortak bayrağı kuşkusuz bu bayrak olmayacaktır. Adı üstünde; bu, tek ulusun bayrağıdır; bugün Kürt ulusunu ezen ve Kürdistan’ı ilhak eden Türk “burjuva ulusunun” bayrağıdır.

Bu nedenle halkların ortak geleceğinde, Türk bayrağının yeri olamaz. Bu, ulusal baskı, çelişki ve çatışmaların sürekli olması anlamını taşır.

“Başka bir ulusu ezen ulus asla özgür olamaz” diyor Marx, dolayısıyla, başka bir ulusu ezen bir ulusun bayrağı, asla bağım-

sızlığın simgesi değildir, olmamıştır. Yani Türk bayrağı aynı zamanda Türk ulusunun bağımsızlığını, özgürlüğünü vb. de simgelememektedir.

Bugün artık hiç kimse ezen ve ezilen ulusu tek bir ulusal bayrak altında toplayamaz. Sınıfların varlığı ve toplumun sınıflara bölünmüşlüğü ne kadar nesnel bir gerçeklikse ulusların varlığı ve birbirlerinden farklı oluşları bir o kadar nesnel bir gerçekliktir. Bu nesnel gerçeklik ancak komünizmden sonra ortadan kalkacak, sınıfların ve sınırların olmadığı bir dünyada ulusların birbiriyle kaynaşması gerçekleşecektir. Enternasyonalizm gerçek anlamda

ancak o zaman sağlanabilecektir. U-

lusların birbirine karşı ön yargıla-

rının ortadan kalktığı, bütün

bir insanlığın “bir ağaç gibi

tek ve hür ve bir orman gi-

bi kardeşçesine” yaşadığı

toplumsal sistemde bay-

rağa da gerek kalmayaca-

ktır. Proletaryanın bir

sınıf olarak kendisinin de

ortadan kalkacağı bir dün-

yada proletaryanın kızıl bay-

rağı da gereksizleşecektir. Bu

nedenle bugün bütün dünya prole-

terlerinin altında toplanması gereken kı-

zıl bayrak geçici bir dönemin simgesi olacaktır.

Ve varolduğu süre boyunca bütün ulusların işçi hareketlerinin ve emekçi halklarının birliğini temsil etmeye devam edecektir.

Bugün ezen ve ezilen ulusun işçi ve emekçileri burjuvaziye karşı mücadelelerinde tek bir bayrak altında, proletaryanın kızıl bayrağı altında toplanmak zorundadır. Günümüzde enternasyonalizm ancak böyle sağlanabilir. Bugün kızıl bayrak, proletaryanın bayrağıdır; çünkü proletarya çok uluslu devletlerde bile dar ulusal sınırları, ulusların entegre ve birbir içlerinde asimile olduğu, ulusal kültürlerin evrensel kültür halinde senteze ulaştığı sınıfsız evrensel insanlık dünyasını temsil eder. Proletarya enternasyonalizmi, her ulustan proleterlerden oluşur. Ve geleceğin, dünya işçilerinin birliğini temsil eder. Bilinen bir sözdür; “proletaryanın vatanı yoktur”. Proletarya bugünden “ulussuzluğu” temsil ettiği için, proletaryanın bayrağı da “ulussuzluğu” temsil etmek zorundadır. Bu nedenle bugünden proletaryaya verilmesi gereken ulusal bilinç değil, enternasyonalizmdir. Ezen ulusun da, ezilen ulusun da komünistlerinin görevi budur.

Bugün özellikle dikkat edilmesi gereken şey “ortak vatan” söyleminden kaçınmaktır. Ezilen bir ulusun ülkesi, ilhak edilmiş ve ezen ulus için “vatan” haline getirilmişse bu

nasıl kabul edilebilir? Türk işçi ve emekçileri bunu kabul ettikleri sürece asla özgür olamayacaklardır. Bugün ulusal kurtuluş hareketinin önderliğinin Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını, “demokratik cumhuriyet” içinde eritmek istemesi kabul edilebilir bir şey değildir. Burjuvaziyle aynı ip-te oynamaya çalışmak giderek onların argümanlarını kabul etmeye götürüyor UKH önderliğini. Öcalan’ın “Kürt halkının devlete ihtiyacı yoktur”(bahsi geçen Kürt devletidir) belirlemesi bugünden uzak geleceğe bakıldığında doğrudur; çünkü komünist toplumda hiçbir halkın devlete ihtiya-

yacı olmayacaktır; ama o günden bugüne

bakıldığında bu doğru değildir. Bugü-

nün somut koşulları bunun tam

tersini söylüyor. Türk ve Kürt

işçi ve emekçilerine, dev-

rimci ve komünistlerine

düşen, bunun koşullarını

oluşturmak ve Kürt ulu-

sunun kendi kaderini di-

lediğince tayin etmesini

sağlamaktır.

“Ortak vatan” söylemi,

bugün Kürt ulusunun kendi

kaderini tayin hakkına karşı çı-

kış anlamı taşıyor. Ve özellikle de

ezen ulusun devrimci ya da komünistleri

tarafından yapıldığı zaman sosyal-şovenizme

denk düşüyor. Tüm işçi ve emekçileri proletaryanın kızıl bayrağı altında birleştirmek, sınırları ortadan kaldırmaya çalışmak ayrı bir şeydir; ezen ulusun burjuvazisi tarafından ilhak edilmiş ezilen ulusun topraklarını “vatan” olarak addetmek ayrı bir şeydir. En azından ezilen ulusun bireylerinin böyle kabul etmeyeceklerini görmek gerekiyor. Onları bugün “ortak bir vatan” düşüncesini kabule zorlamak, “ortak bir bayrak” düşüncesine kabule zorlamaktan farklı değildir.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, her şeyden önce ezilen ulusun “ayrılma hakkı”nı koşulsuz savunmaktır. Bunun yanı sıra onların kendi bayraklarını seçme hakkını da koşulsuz savunmaktır. Bu bayrağın renginin ne olacağı proletaryanın kızıl bayrağının olup olmayacağını belirleyecek olan tamamıyla ezilen ulusun işçi ve emekçilerinin ve özellikle de onlara önderlik eden komünistlerin tavrına bağlı olacaktır.

Biz, bugünden baktığımızda geleceğin proletarya enternasyonalizminin zaferini ilan edeceğini görebiliyoruz. Proletaryanın kızıl bayrağının tüm uluslardan komünistlerin ellerinde dalgalanmaya devam edeceğinden ve bir gün tüm yeryüzünü kaplayacağından eminiz.

2006'DA DA TAKSİM'DE KIZIL MEYDANDA OLACAĞIZ

Uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaşımın yükseltildiği gün olan 1 Mayıs, 1 Mayıs alanında Taksim'de özüne uygun bir biçimde kutlandı.

Bizler Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'nde örgütlenmiş işçiler, tarihsel rolümüzün, toplumsal sorumluluklarımızın bilinciyle davrandık.

Çünkü biliyorduk ki, "kurtuluşun beyni felsefe, yüreği proletaryadır" ve devrimci proletaryanın tarihsel ve toplumsal görevi; kendisiyle birlikte tüm ezilen ve sömürülenleri kurtuluşa götürmektir. Ve proletarya bunu yapabilecek biricik öncü ve temel güçtür. İşte bizler bu bilinç-

hazırladık proletaryanın devrimci 1 Mayıs'ını kutlamaya. Ve dövüştük gücümüz yettiğince son neferimize dek...

Bizler DİK'lerde örgütlenmiş işçiler olarak, önceden hareket ederek öncü, devrimci militan işçilere yol göstermek istedik. İstedik ki erken davranalım, samimi işçileri, öncü devrim güçlerini 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na çekelim. Ve birlikte birleşik bir güçle Taksim'i özgürleştirelim. 1 Mayıs özgürleşsin, proletarya özgür olsun. Mücadele yaşamımızdan biliyoruz ki özgürlük lütfedilerek sunulmuyor kimseye, uğruna dövüşmek, bedel ödemek gerekiyor ve devrim sadece bizim istemimiz, özgürlük ve sosyalizm bizim talebimiz

le hareket ederek 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e yöneldik.

Geçmiş yıllara göre daha iyi hazırlanmıştık bu 1 Mayıs'a. Mart sonu, Nisan başında DİK imzalı afişler yaptık. Dört bir tarafını donattık İstanbul'un; çıkartmalar yaptık "1 Mayıs'ta Taksim'e" diye şenlendirdik her tarafı; binlerce bildiri bastırdık, DİK imzalı onbinlerce kuşla donattık her yanı. Ve zaman geldiğinde DİK imzalı kızıl bayraklarımız ellerimizde, göğsümüzde Deniz Gezmiş baskılı tişörtlerimiz, sırtımızda işçi tulumlarıyla Taksim'deydik. Taksim bir 1977'yi görmüştür işçi tulumlarıyla, bir de 2005'i herhalde. İşte böyle

değil. Madem ki istemlerimiz, özelemlerimiz bir, öyleyse mücadelemiz de bir olmalıydı. Hem geçen yıldan da biliyorduk ki DİSK ve KESK ile birlikte, sol çevreler de Taksim'de olacaklarını açıklamışlardı. Ama son anda İstanbul valisi ve emniyet müdürünün tehditlerine boyun bükülmüştü. Yani aslında herkesin bilincinde ve yüreğinde TAKSİM vardı, ama cesaret yoktu. Biz de "cesaret, cesaret, daha fazla cesaret" diye dostlarımıza, sınıf kardeşlerimize güç katarak cesaret vermek istemiştik.

Ve nihayet başardık diyorduk; çünkü devrimci 1 Mayıs Platformu kurulmuş ve

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak gerektiğini açıklamışlardı.

Bizler de heyecanlandık, coşkulandık; nihayet Taksim beklenen, istenen, özlenen kitlesel devrimci 1 Mayısla, proletaryanın devrim ve sosyalizm şiarıyla inleyecekti; ama yine olmadı. Yine, öncü işçiler ve emekçiler, DÖB'lü öğrenciler, yani Leninistler yalnız bırakılmışlardı. O meydanda, Taksim'de Kızıl Meydanda emekle sermaye arasında kıyasıya bir savaş yaşandı. Uzlaşmasız göğüs göğse hem de ve hiç de eşit olmayan kuvvetlerle dövüldü, dövüldü ve sonunda tutsak düştük, ama özgür tutsaklardık.

Bizler (DİK)'li işçiler olarak bir kez daha yineliyoruz; yasaklar dövüşülerek kaldırılır. Zafer savaşılarak kazanılır. Bizler 2006'da da Taksim'de, Kızıl Meydan'da olacağız ve dövüşeceğiz, savaşacağız "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek"; "ZAFERE KADAR DAİMA."

Dostlarımıza, sınıf kardeşlerimize söylemeye devam edeceğimiz şey ise "Devrimci İşçi Komiteleri"ni önemseyin, ciddiye alın ve orada örgütlenin. Çünkü; Devrimci İşçi Komiteleri devrimin ve iktidarın dayanacağı temel mücadele ve iktidar organlarıdır. Eğer "patronlarla çıkarımız ortaktır, patronumu seviyorum" diyen burjuva sendikacılarını, işçi sınıfının gerçek temsilcileri olarak görmüyorsanız, onların peşinden gitmekten vazgeçin. Onlar, sizleri burjuva bataklığına, Devrimci İşçi Komiteleri ise özgürlüğe taşır.

İşte bütün bu nedenlerden ötürü sizleri "tüh, lanet olsun, kahrolsun" demekten kurtaracak olan "Yaşasın DİK, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği, Yaşasın Birleşik İşçi Cephesi" demeye çağırıyoruz. 2006 1 Mayıs'ında da 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e, devrime, özgürleşmeye çağırıyoruz.

**Cesaret, Cesaret Daha Fazla Cesaret
Zafer Savaşan İşçilerin Olacak**

DİK

(Devrimci İşçi Komiteleri)

VERGİLERİN KAYNAĞI

Kapitalist toplumda vergiler ne anlama geliyor? Daha da önemlisi, vergilerin esas kaynağı nedir? Bu sorulara cevap bulmadan, burjuva hükümetlerin “vergiyi indirdik, toplumsal adaleti sağladık” yalanlarına karşı mücadele eksik kalır. AKP Hükümeti, bazı lüks tüketim mallarında vergileri yükseltip, bazı gıda maddelerinde vergileri düşürdüğünde, reformistlerin bu düzenlemeleri bir alkışlamadıkları kaldı. Ne bönlük!!

Önceki üretim biçimlerinden ayrı olarak, kapitalist üretim biçiminde vergiler, bir sömürü aracı değildir. Kapitalist, üretilen artı-değere el koyarak sömürüyü gerçekleştirir. Vergi, üretilen bu artı-değerin hangi burjuva güçler arasında ve ne oranda dağıtılacağını belirleyen araçlardan bir tanesidir.

Vergi, sermayeden bağımsız bir devletin zoruyla ortaya çıkmaz. Tersine, kapitalizmde vergi, sistemin bir zorunluluğu olarak ortaya çıkar. Sistemin kendisini yeniden üretmesinin bazı kaçınılmaz koşulları, devlet örgütlenmesi aracılığıyla sağlanır. Kapitalist devletin özü olan özel silahlı adamların beslenmesi, sistemin devamlılığının sağlanması içindir. Ayrıca, ücretli kölelik sisteminin sürekliliğinin düzenli biçimde sağlanabilmesi için gerekli olan genel sağlık, genel eğitim, adliye gibi üretim ve hizmetler, ancak devlet tarafından örgütlenebilir. Bütün bu üretim ve hizmetler, güvenlik ve yönetim işlemleri olmadan, kapitalist sistem ayakta kalamaz, üretici güçlerini yenileyemez.

Üretim sürecinde, işçinin karşılığı ödenmemiş emeğine el koyan, üretici kapitalist sınıftır. Fakat bu sınıf, el koyduğu artı-değeri, diğer sınıflar ve güçlerle paylaşmak zorundadır. Örne-

ğin, toprak ve emlak sahiplerine, bu artı-değerin bir kısmını kira bedeli olarak devreder. Borç veren para sahibi kapitalist, bu artı-değerden kendi payını faiz biçimi altında alır. Tüccar, reklamcı, vb. aynı kaynaktan beslenirler.

Burjuva iktisadın, bir amentü gibi tekrarlanan genel-geçer söylemlerinden biri şudur: Üretim süreci sonunda sermaye kendi katkı payını kâr ve faiz olarak alır; toprak rant (kira) olarak; emek ise ücret olarak alır. Oysa Marksizm, bu en kaba ve en yavan amentüyü yerle bir etmiş; üretim süreci sonunda ortaya çıkan kâr, faiz ve kiranın ayrı ayrı kaynaklardan değil, tek bir kaynaktan, yani artı-değerden, işçinin karşılığı ödenmemiş emeğinden geldiğini göstermiştir. Verginin kaynağı da aynıdır. Kapitalist devlet, sistemin zorunlu işlevlerini yerine getirdiği ölçüde, bu artı-değerden kendi payını alır.

Vergiler Ve Ücretler

Şimdi, kârın, faizin kiranın (rantın) ve vergilerin kaynağı olan artı-değerin Türkiye kapitalizminde nasıl paylaştırıldığına bir bakalım. Ücretlerle vergilerin ilişkisi, bu somut tabloda daha iyi anlaşılacaktır. Bunun için, DİE'nin (Devlet İstatistik Enstitüsü) gelir araştırmalarından ve ayrıca 2004 yılı için açıklanan devlet bütçesi rakamlarından yararlanacağız.

DİE'nin gelir hesapları, 2004 yılı için şöyledir: 62 katrilyon TL, maaş ve ücretlere gelir olarak gitmiştir. Bunun 29 katrilyon TL'si, devletin memurlarına ve işçilerine ödediği maaşlarıdır. Bu rakamın içinde, KİT'lerde (Kamu İktisadi Teşebbüsü) çalışan sanayi işçileri de var. Fakat bu kamu işçilerinin ücreti, toplamın içerisinde gözardı edilebilecek bir orandadır. Öyleyse, kaba-

ca şu sonuca ulaşabiliriz: 62 katrilyonluk ücret ve maaş toplamı içinden, devletin vergiler yoluyla finanse ettiği 29 katrilyonu çıkarmalıyız. Çünkü 29 katrilyonun kaynağı artı-değerdir. Bu durumda, geriye kalan 33 katrilyonluk ücret toplamı, artı-değer üretiminde kullanılan emek-gücünün değerini ifade ediyor. Şüphesiz, bu 33 katrilyon içinde, şirketlerin üst düzey yöneticilerinin oldukça yüksek olan ücretleri de mevcuttur. Ancak, bunların da gözardı edilebilecek oranda olduğu düşünülmelidir.

Yine DİE raporlarına göre 2004 yılı için faiz, kira (rant) ve kâr olarak gelirlerin toplamı 62 katrilyon TL hesaplanmış. Aynı dönemde, devletin topladığı vergiler, 100 katrilyon. Bunların tümünün kaynağı, üretimde yaratılan artı-değerdir.

Kaba bir hespla, 33 katrilyonluk ücret karşılığında emek-gücü, toplam 162 katrilyonluk artı-değer üretmiştir. %500'lere varan bir artı-değer oranı mevcut. Bunun anlamı şu: eğer işçi, bir saatte kendisi için çalışıyorsa, beş saatte de, faizi, kârı, kirayı, vergiyi oluşturmuş değerleri üretmek için çalışıyor.

Bu tablo içinde, vergilerin indirilmesinin ne anlama geldiği açıktır. Devletin kasasına vergi olarak girmesi gereken artı-değerin bir kısmı, bu indirimle birlikte yeniden paylaşılacak; kâr, faiz ve kira (rant) arasında yeniden bölüşülecektir. Vergilerin düşürülmesinde, emekçilerin sefaletini dindiren bir yön yok. Çünkü işçi, kendi emek-gücünün karşılığını ücret biçiminde almıştır. Bu ücretlerde gerçek bir yükselme olmadan, vergi indirimlerinin sömürü oranını indiren bir etkisi olmaz (Kuşkusuz tüketim mallarına uygulanan vergi oranları, dolaylı vergi oran-

ları, indirildiğinde, bu mallar **emekçilerin tüketim nesnelere denk düş-tüğü ve indirim fiyatlara yansdığı ölçüde**, emekçilerin alım-gücü artar. Yani emek-gücü ucuzlar. Ücretler sabit kalırsa, bu, **çok sınırlı da olsa**, emekçilerin durumunda bir düzelme anlamına gelir).

Asgari Ücret Üzerinden

Vergi Yükünün Kaldırılması

Bu talep en çok, ASO, İSO gibi orta büyüklükteki sermaye gruplarının temsilcileri tarafından dile getiriliyor. Ama zaman zaman, sol adına bu talebi sahiplenenlere rastlıyoruz. Her şeyden önce asgari ücret, brüt değil, net rakam olarak belirlenir. Çünkü bunun üzerine bindirilen vergiler, ancak bu net rakamın yüzdelik oranları biçiminde hesaplanabilir ve bu sayede brüt rakam ortaya çıkar. Yani devlet ve patronlar, asgari ücreti belirlerken, önce brüt rakama karar verip, sonra buradan net ücret rakamına ulaşamazlar. Kaldı ki, emekçileri ilgilendiren, her zaman bu net ücret kısmıdır. Üretici yaşamlarını, yani emek-güçlerinin yeniden üretimi için gerekli olan harcamalarını hesabını tutarken, emekçiler sadece ellerine geçecek olan rakamı göz önünde tutarlar. Emekçiler, sermayeyle giriştikleri ekonomik mücadelede, oranları belli olan vergilerden arındırılmış çıplak ücretin hesabını yaparlar. Ayrıca, Türkiye’de ücretlilerin vergilendirilmesi kaynaktan, yani kesinti (stopaj) biçiminde yapılıyor. Ücretli, vergi olarak ödeyeceği kısmı hiç elde edemeden, sadece bordrosunda kesinti olarak görüyor. Gerisi, devletle patron arasında bir alış-veriştir. Bu nedenle “asgari ücretler üzerinden vergi baskısını kaldırmak” talebi, en çok patronlarca dile getiriliyor.

Sürekli Derinleşen Uçurum

Şimdi, bu bilgiler ışığında, son vergi indirimlerini değerlendirebiliriz.

2005 yılı için açıklanan bütçede, toplanacak vergilerin %72’si Özel Tüketim ve Katma Değer adı altında toplanan **dolaylı** vergilerden oluşuyor. Geri kalanı ise, bankaların, holdingle- rin, en zengin kaynak tabakanın “beyana dayanan gelirler”inden ve ücretlerden kesinti yoluyla alınan, **dolaysız**

vergilerden oluşuyor.

En zengin kaymak tabakadakiler, kâr ve faiz olarak kazandıkları muazzam gelirleri, yıl sonunda kendileri “beyan” ederler. Türkiye’de zenginliklerin büyük çoğunluğuna sahip olan bu tekeli burjuvalar ve diğer zenginler, toplanan tüm vergilerin %1’ini bile bulmayan “gelir vergisi” öderler. AKP hükümeti, bu kadarını bile fazla görmüş olmalı ki, bu en zengin tabakanın vergi oranlarını düşürdü. Yıllık gelirini 78 milyar TL’den fazla beyan edenler artık %45 değil, %40 vergi ödeyecekler. Burjuva tosuncukları da, dünya turlarına çıkarken daha bol keseden harcayıp gönüllerince eğlenecekler. Tekelci kapitalist devlete de bu yakıştırdı zaten.

Gelelim KDV oranlarında yapılan indirimlere. KDV, pazardan, marketten alınan her ürüne devletin koyduğu bir vergi. Daha önceden de gördüğümüz gibi bu vergi, artı-değerin yeniden paylaşımından öte bir anlam taşımıyor.

Emekçilerin, emek-güçlerini ve üretici yaşamlarını yeniden üretmek için gerekli tüketim harcamalarını ve ödeyecekleri vergileri göz önünde tuttuklarını, ücretlere ilişkin hesap ve pazarlıklarını buna göre yaptıklarını söylemiştik. KDV; %18’lere varan oranlarda tüketim mallarından devletin artı-değer sızdırmasını ifade ediyor. Bu oran belli olduğu için, emekçiler ücret pazarlıklarında bu belli oranı hesaba katarlar. Bunu önlemek amacıyla devlet, yıl sonunda KDV geri ödemesi yapıyor. Ancak her zaman, KDV toplamının ancak üçte biri geri ödeniyor.

Örneğin 2004 yılında 34 katrilyon KDV toplanmasına karşılık, geri ödenen miktar 10 katrilyon lira. Bu anlamıyla KDV, ekonomi teorisinde değil, ama fiiliyatta, devletin ücretlere belli oranda el koyması anlamına geliyor. Devlet, bu vergi yoluyla sadece artı-değere değil, emekçinin kendisini yenilemesi için ihtiyacı olan ücretlere de el atmış oluyor. Tıpkı, ekonomi-politikte ancak eşdeğer malların değiştirilebileceği var sayılırken, gerçek hayatta tekelin kendi mallarının piyasa fiyatlarını ayarlayarak bu eşdeğer kanunu bozmaları gibi.

Öte yandan, KDV oranlarında indirimi esas olarak isteyenler, burjuvalardır. Bu sayede, maliyetlerinde bu vergi indirimi oranında düşme olacak ve daha fazla hammadde satın alıp daha çok üretimle, emekten artı-değeri daha fazla sızdırabileceklerdir. Vergi indiriminin burjuvaziye iki yönlü etkisi var. Sadece maliyetler inmiyor, aynı zamanda artı-değerin bir kısmına el koyan devletin elinden, daha fazla değeri kendine mal etmiş oluyor.

Dolaylı vergilerden olan Özel Tüketim vergisi; petrol, doğalgaz, tütün ve içki ve otomobile uygulanıyor. 2005 yılı içinde devlet, esas olarak bu alanlarda vergi artırımına gidiyor.

Bu türden dolaylı vergilerin özelliği şudur: Tüketim yaparsan vergiye tabi olursun. Bunun yerine tasarruf yaparsan, vergiden kurtulursun. Oysa, emekçiler için, tüketimden kaçmak; şu durumlarında mümkün değil. Emekçilerin hemen hemen tümünün yaptıkları harcamalar, zorunlu harcamalardır. Ya-

<i>Harcama Türü (2003) (%)</i>	<i>En Yoksul %20</i>	<i>En Zengin %20</i>
<i>Gıda ve Alkolsüz İçecekler</i>	13.1	28.2
<i>Alkollü İçki, Sigara ve Tütün</i>	11.3	31.0
<i>Giyim ve Ayakkabı</i>	6.4	44.2
<i>Sağlık</i>	9.1	43.5
<i>Ulaştırma</i>	3.8	58.2
<i>Eğlence ve Kültür</i>	3.5	59.5
<i>Eğitim Hizmetleri</i>	1.2	69.1
<i>Çeşitli Mal ve Hizmetler</i>	5.5	51.2
<i>Toplam Tüketim Harcaması</i>	8.8	39.8

Kaynak: DİE, Hane Halkı Tüketim Anketi, 2003

ni, bu harcamalar içinde lüks harcama yoktur. Dahası, bir çok araştırmanın saptadığı gibi, nüfusun %60'tan fazlası, bu zorunlu harcamaların çok çok altında bir parayla, sefalet içinde bir yaşam mücadelesi veriyor.

Oysa, nüfusun en varlıklı %20'lik kesiminin tüketim harcamalarının, toplam tüketim içindeki oranları, ne denli lüks bir tüketim çılgınlığı içinde olduklarını göstermeye yetiyor. Aşağıda, bu konuya ilişkin bir tablo sunulmuş:

Tablo içindeki rakamlar, toplam harcamalar içindeki oranları temsil ediyor.

Tablodan da anlaşılacağı üzere, ÖTV, KDV gibi dolaylı vergilerdeki değişim, esas olarak, tüketimin büyük bir bölümünü gerçekleştiren burjuva sınıfı ilgilendiriyor. Eğer dolaylı vergiler yükselirse, tosuncuk burjuvalarımız, artık senede 3 araba değiştireceklerine 2 araba alacaklar, burjuva kadınların gardıroplarını dolduran gece kıyafetlerinin sayısı, ayakkabı koleksiyonlarının sayısı, lüks tüketimlerini kısıtlıkları oranda düşecek.

Boş kafalı soysal-reformist, hemen alkışa başlamak için, kendinden geçmeye hazır. Ne de güzel! Burjuvalar lüks tüketimden vazgeçecek, tasarrufa gidip, yatırım yapacaklar ve ne iyi işte, istihdamla üretim artacaktır. Burjuva mabedi ekonomi fakültelerinde de böyle öğretmiyorlar mı? Ama bu hamkafalıların aklını başına getirmek için, kapitalist üretimde tüm bir sermaye birikim tarihinin en temel sonucunun, sefaletin artması olduğunu, onlara hatırlatmak bir

işe yarar mıydı? Evet, lüks tüketimi kısan her vergi artırımını, sermaye birikimin hızlanmasına yol açar. 3 araba yerine 2 araba alan burjuva, vazgeçtiği tek arabanın değeriyle yeni hammaddeler, yeni makineler alır. Sermaye birikimi hızlandıkça, işçinin önünden geçen bant da hızlanır, emek yoğunluğu artar, aşırı çalışma artar, yeni makineler, yeni işsizler doğurur. Ve bu hikaye böyle sürüp gider. Hamkafalı sosyal-reformist ise, lüks tüketimden vazgeçip sefalet biriktiren burjuvayı alkışlamaktan avuçları patlar, burjuvaların bu fedakârlığı karşısında gözleri yaşarır.

Ayrıca belirtmekte fayda var: Burjuva sınıfın devlete vergi olarak kattığı artı-değerin büyük bir kısmı, borçlar ve faiz ödemeleri yoluyla, sınıfın en kodaman kesimlerine geri dönüyor. IMF ile birlikte hazırlanan bütçenin artık tek bir hedefi var: borç döngüsünün tıkanmadan işlemeye devam etmesi. Oluşturulan bütçenin yarısı faiz ve borç ödemelerine gidiyor. Devlete borç verebilen en kodamanlar, vergi olarak ödediklerinden kat kat fazlasını, devletten geri alıyor. Çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu nüfusun tüm kesimlerinden ve tüketimden sağlanan vergi gelirlerinin yarısı, birkaç büyük finans şirketi ve bankaların kasalarına geri akıyor. Vergiler, sadece sermayenin birikmesine değil, geri ödemeler yoluyla merkezileşmesine de büyük hız katıyor.

Görüldüğü gibi, kapitalist toplumda vergiler ister çıksın, ister insin, çeşitli mekanizmalar yoluyla, emekçilerle tekeller arasındaki uçurumu derinleştirmeye yarıyor.

MADENLER PATLAMAYA HAZIR BOMBA GİBİ

Kütahya'nın Gediz ilçesinde kısa süre önce yaşanan ve 18 işçinin hayatını kaybettiği göçükten sonra 18 Mayıs'ta bu kez Zonguldak'ın Kozlu ilçesinde bir madende grizu patlaması sonucu 3 işçi daha öldü. 18 Mayıs'ta sabah 05:00 sularında önce madenin tavan kısmından bir göçük yaşanmış. Ve ardından grizu patlaması olmuş. Ocakta kazancı olarak çalışan Kamil

Burgucu ilk anda göçük altında kalmış. Arkadaşlarını kurtarmak için geri dönen Şahin Akkurt ve İsmail Akyol ise gazdan zehirlenerek ölmüşler.

Katliamı gizlemek için yetkililer yine bildik açıklamalar yaptılar TTK Genel Müdürü Rıfat Dağdelen "Üzüntülüüz. Ne yazık ki ocaklarda meydana gelen iş kazaları, madencinin kaçınılmaz kaderidir" dedi. Herhalde genel müdür soğuk kış günlerinde sıcak evinde otururken, evinin ısınmasının birilerinin yaşamı pahasına olduğunu görüyor ve bunu da "kader"le açıklıyor. Yani kiminin kaderinde yaşamak için, çalışmak zorunda olmayanların rahatı için ölmeleri yazılıyken, kiminin kaderinde de yaşamak için, yeraltının yedi kat dibine inip maden çıkarmak zorunda olanların hayatları pahasına vaat edilmiş bir mutluluk var.

TTK Genel Müdürünün açıklamaları bununla da sınırlı kalmıyor: "Arkadaşlarımızda maske vardı; ama herhalde heyecandan takmayı unuttular" diyor hazret ve

ölenler için allahtan rahmet dilemeyi ihmal etmiyor. Birincisi bu maskelerin hiçbir gazı süzmediğini, uyduruk olduğunu artık sağır sultan bile duydu. İkincisi mesele grizu patlaması olduktan sonra önlem almak değildir. Bunun öncesinden gerekli önlemleri almak ve böyle bir ihtimal belirdiğinde madeni tahliye etmektir. Bunun donanımını sağlamak mümkündür. Ama kapitalistler ve elbette tekeli devlet bu harcamalardan kaçtığı için madenler patlamaya hazır birer bomba gibi duruyor. Kapitalizm kar oranları düşmesin diye gerekli olan koruyucu önlemlerden kaçtığı içindir ki iş kazaları oluyor. Sonra da buna utanmazca "işçinin kaderi" diyorlar.

Kapitalizm insana düşman bir sistemdir. Onda insan hayatının zerresinin bile önemi yoktur. Bu patlamada göçük altında kalan arkadaşlarını çıkartmak için geri dönen ve yaşamlarını tehlikeye atan insanların fedakarlığı ise, kapitalist insan ilişkilerine değil sosyalist insan ilişkilerine örnek gösterilecek türdendir. Ve bu olay birkaç gazete dışında basında hiç yer almamıştı.

**KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR,
KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN!**

İŞÇİLER, EMEKÇİLER

DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) 15 Şubat 1967'de kuruldu.

DİSK'in kuruluşu CIA tarafından yönlendirilen, denetlenen TÜRK-İş'e, burjuva sendikal anlayışa karşı sınıf ve kitle sendikalığı anlayışına dayanıyordu.

DİSK, TİP, TSİP ve TKP gibi sosyal reformist partilerin de kurucuları olan küçük burjuva sosyalistleri tarafından kurulmuştu.

DİSK, devrimi, sömürsüz bir toplum düzenini, sosyalizmi savunuyordu. İşçi sınıfını, bilimsel sosyalizm temelinde eğitip örgütleyen bir okul işlevi görüyordu.

DİSK, bu temelde birçok eylem örgütledi. "141-142'ye hayır", Faşizme ihtar eylemleri, DGM boykotları gibi. Burjuvazi gelişen tehlikeyi erken fark ederek DİSK'i kapatmak istedi. Hükümetin parlamentodan geçirdiği DİSK'i kapatma kararı, işçilerin sendikalarını savunma amacıyla "fabrika dışında küçük küçük yürüyüşler" biçiminde aldığı eylem kararıyla karşılandı.

"Küçük küçük yürüyüşler" bir anda büyüdü ve ayaklanmaya dönüştü. 15-16 Haziran 1970 büyük işçi eylemleri iki gün boyunca İstanbul, İzmit, Kocaeli'ni etkisi altına aldı. DİSK'li işçilerin eylemine TÜRK-İş'ten işçiler, devrimci gençlik de destek verdi. Tam bir ayaklanmaya dönüşen çatışmalarda 3 işçi ve bir toplum polisi öldü. Demirel hükümeti parlamentodan geçirdiği yasayı geri çekmek zorunda kaldı.

DİSK'in o dönemdeki genel başkanı Kemal Türkler radyodan yaptığı açıklamada İşçilere "fabrikalarına dönerek işbaşı yapmalarını, şerefli Türk ordusuna karşı kışkırtmalara gelmemeleri" çağrısında bulunmuştu.

Ancak çok geçmeden aynı "şerefli Türk ordusu", teknelci sermayenin istemi doğrultusunda 12 Mart 1971 darbesini yapmış ve devleti ele geçirerek faşistleştirmişti. Devleti ele geçiren teknelci sermaye devrimci parti ve örgütlere devrimci kurum ve kuruluşlara savaş açmış, devrimin önder kadroları Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga Nurhak dağlarındaki çatışmalarda, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ise idam edilerek katledilmişlerdi.

İşçiler, Emekçiler;

İşbirlikçi teknelci sermaye, onun egemenlik aracı Faşist devlet ve onun militarist gücü ordusu halk düşmanıdır. 12 Mart'ta devleti ele geçiren teknelci sermaye sınıfı ve onun has adamı S. Demirel "bu ülke bu anayasa ile yönetilemez" diyerek 12 Eylül askeri faşist darbesinin yolunu açmış ve o yoldan yürüyen ordu, 12 Eylül 1980'de faşist bir darbeye yönetime el koyarak daha önce yapamadığını yapmış DİSK'i kapatmış ve işçileri TÜRK-İş'e yönlendirmişti.

Kısaca söylemek gerekirse sermaye sınıfı 15-16 Haziran 1970'te geri çektiği ama hiçbir zaman vazgeçmediği DİSK'i kapatma amacına ulaşmıştı. DİSK'in neredeyse tüm yöneticileri Milli Güvenlik Konseyi (MGK)'nin çağrısı üzerine Selimiye Kışlası'nın önünde teslim olmak için sıraya girmişlerdi. Faşist cuntaya teslim olan sendikacıların bine yakını idamla yargılanmışlardı.

DİSK'in yıllar sonra açılışı, mal varlıklarının devri ve kıdem tazminatları vb. Dönemin hükümet ortakları SHP-DYP'nin lutfuyla olmuş, Abdullah Baştürk öncülüğünde DİSK'in yeniden açılması, ancak diyet ödemesi sonucu olmuştur. Böylece DİSK 12 Eylül darbesinden ders çıkarmış, sınıf ve kitle sendikacılığı yerine "çağdaş sendikacılığı" keşfetmiş, ve burjuva düzene uyum sağlamıştı.

İşçiler, Emekçiler;

Dün sendikal örgütünüz olan DİSK'i korumak için ayaklandınız 15-16 Haziran tarihsel eylemini yarattınız, her ileri fırlayışınızda burjuva sendikacıların ihanetine uğradınız arkanızdan hançerlendiniz. Artık uyanmalı burjuva sendikacıların sizi aldatmalarına, sizlere ihanet etmelerine izin vermemelisiniz! "Patronlarla çıkarımız ortaktır, patronlarımızı seviyoruz" diyen sendikacılar açıkça ihanetin itirafını yapıyorlar.

İşçiler, Emekçiler;

Kendi öz örgütlülükleriniz olan komite ve konseylerde örgütlenin. Komite ve konseyler sizin kitle örgütlerinizdir. Komite ve konseylerde örgütlenerek söz ve karar hakkınızı kendi ellerinize alın. Kendi geleceğiniz üzerinde özgürce söz ve karar sahibi olun. Komite ve konseyler sizlerin ekonomik demokratik taleplerinizden yola çıkarak nihai kurtuluşunuz olan sınıfsız sömürsüz bir topluma geçişin temel mücadele araçlarıdır. Bugün mücadele araçları olan komite ve konseyler yarının iktidar araçları olacaktır.

İşçiler, Emekçiler;

Leninist Parti size sesleniyor; komite ve konseylerde örgütlenerek kendi iktidarınız için savaşın Leninist Parti devrim ve iktidar savaşımınızda güvenebileceğiniz biricik öncü müfrezenizdir.

Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadele Birliği

YOLUNU AÇIYOR

yandığı ve kısmi olarak Amerika'dan, AB'den de bu yönüyle bazı destekler aldığı açıktır.“

Türk devletinin savaş ısrarı onu savaşa zorlayan güçlü nedenlerin varlığıyla açıklanabilir. Bu nedenlerin başında, Kürdistan devriminden duyduğu korku geliyor. Türk burjuvazisi özgürlük hakkı için ayağa kalkmayı ve savaşmayı öğrenmiş, bunun için büyük acılara katlanmış bir halkın silah elde kalmasına katlanamaz ve kesin bir zafer elde etmeden gözüne rahat uyku girmez. Bu anlamda, UKH'nin hedef, politika ve ideoloji düzeyindeki tüm gerilemeleri savaş için devlete cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı, yaramayacaktır da. DEHAP'ın parti binalarına Türk bayrağı asmaya başlaması da bu gerçeği değiştirmeyecektir.

Türk burjuvazisinin bu korkularının çok yersiz olduğunu söylemek doğru değil. Kürt halkı kendi kaderini tayin hakkını eline almak için bunca acıya katlandıktan sonra artık eski günlere dönemez. Kürt halkının büyük acılara katlandığı savaş yılları, aynı zamanda onun en özgür olduğu yıllardır. Bu nedenle, ne Leyla Zaneların barış çağrıları ne “Demokratik Cumhuriyet” hayalleri ne de vaadedilen diğer kısımlar Kürt halkının özgürlük özlemini bastırmaya, devrimci ruhunu söndürmeye yetmedi. Savaşın en şiddetli haliyle sürdüğü yıllar aynı zamanda Kürt halkının bilincinde bir sıçramanın gerçekleştiği yıllardır. Kürt halkının, önüne atılacak her öneriye balıklama atlayacağını sananlar fena halde yanılıyorlar. “Demokratik Cumhuriyet” tartışmaları buna bir örnek. Bu öneri, belirsizliği, ulaşılan düzeyin çok gerisinde oluşu vb. nedenlerle Kürt halkı içinde ilgi görmedi ve unutulmaya terk edildi.

Oysa, “Demokratik Cumhuriyet” önerisi Kürt halkını devrimci hedeflerinden vazgeçirmek için ortaya atılmıştı. Leyla Zana ve arkadaşlarının çabaları da aynı amaca yöneliktir. Ama Leyla Zana, uzlaşmacı kişiliğini o kadar açık ortaya koydu ki (burjuvaziye ve emperyalistlere güven vermek için başka türlü davranma şansı da yoktu) bütün şişirmelere rağmen Kürt halkı üzerinde istedikleri etkiyi yaratamadı. O, şimdi gözlerden uzak durma yolunu seçmiş durumda.

Kürt halkının devrimci amaç ve hedeflerinden, özgürlük hakkı ve eşitlik isteminden vazgeçirmek için şimdi de, ortaya atılanların dahi ne olduğunu bilmedikleri “Demokratik Konfederalizm” önerisi ortalıkta dolaştırılıyor. Bu öneride belli ve açık olan tek nokta, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının bir tarafa atılmasıdır. Bu önerinin Kürt halkı içinde ilgi görmeyeceğini söylemek için çok şey bilmek gerekmiyor. Kürt halkı, bugün bu öneriye az-çok ilgi gösteriyorsa, bunun tek nedeni, bu önerinin muğlaklığı içinde, onu ortaya atanların amaçlarını değil, kendi özelemlerini okumasıdır. Kürt halkının önüne bu engelleri dikenler, engellerinin tıpkı “Demokratik Cumhuriyet” hikayesinde olduğu gibi aşılabileceğini görmüş olmaları ki, şimdiden bir “statü” tartışmasını hazırlamaya çalışıyorlar. Bu tartışmayı başlatmaya çalışanların tek amacı, Kürt halkını kendi kaderini tayin hakkı isteminden vazgeçirerek mevcut yapı içinde belli bir “statü”ye razı etmektir. Statü (bu ister özerklik, ister kültürel özerklik, ister kimlik tanınması ya da başka bir şey olsun, farketmez) en geniş şekliyle bile uygulanırsa Kürt halkının ezilen ulus durumunu değiştirmez; aksine pekiştirir. Kürt halkına belli bir “statü” tanınması demek, onu ezilen ulus konumuna razı etmek ve bu konumu güvenceye almak demektir. Kürt halkı artık bu tuzaklara düşmeyecek kadar devrimci uyanıklığa sahiptir. Sırası gelmişken söyleyelim: “Yeniden yargılama” etrafında koparılan gürültüler de Kürt halkını oyalamaya dönük boş çabalar.

SAVAŞ YAYGINLAŞACAK

Kürt halkı eşitlik ve özgürlük hakkı için sürdürdüğü devrimci savaşını çeşitli çevre ve güçlerin önüne diktiği ve yukarıda özetlediğimiz engelleri aşarak geliştirdi. Devrimci hedeflerinden vazgeçen UKH'ne Kürt halkının tepkisi, ona tarihinin en ağır bunalımını yaşattı. Kürt halkındaki devrimci ruh, özgürlük hakkında ısrar, kararlılık ve bilinçli uzlaşma çabalarının önündeki başlıca engeldir. Bu yılın Newroz'u ve 1 Mayıs'ında bu kararlılık ve canlılık bir kez daha görüldü.

Geçen beş yıllık soluklanma döneminin

den en çok Türk devletinin yararlandığı doğrudur. Fakat, aynı dönemden gerilla da yararlanmayı bilmiş, ders çıkarma, gerilla savaşı üzerinde yeni yöntemler geliştirme, saflarını yeniden düzenleme olanağını elde etmiştir. İşte, gerillanın geçmişin muhasebesini doğru bir şekilde yaptığını gösteren bir örnek:

“Geri çekilme süreciyle birlikte bizim yaptığımız değerlendirmelerde, elbette ki şöyle bir muhasebeye girdik; Bu kadar yoğun süren bir savaş durumuna rağmen biz neden başarılı olmadık? Biz nerelerde hata yaptık? Nerede yetersiz kaldık? Sorularını kendimize sorduk. Şüphesiz ulaştığımız en temel sonuçlardan biri şuydu; biz savaşı Kürdistan ile dağlarıyla sınırlı tuttuk. Eğer önümüzdeki süreçte Kürt sorununun demokratik barışçı yöntemlerle çözümü değil de klasik tenkil hareketiyle bastırılması esas alınırsa, buna karşı geliştireceğimiz savaşın karakteri gereği metropoller ve Türkiye şehirleri olacaktır. Elbette ki Kürdistan dağlarında savaşacağız, bu en meşru yerimiz ve en fazla direnebileceğimiz yer. Fakat sadece Kürdistan halkının bulunduğu mekanlarla Kürdistan dağlarında savaşın yürütülmesiyle de caydırıcı olamayacağımız, büyük başarılarla ulaşamayacağımızın kesin değerlendirmesi ve tespitini yaptık. Bu açıdan gelecekte bir savaşın temel hedefleri, temel yerleri konusunda da yoğun tartışmalar yürütülmüştür.“

Gerçek bir savaşın içinde yer alanlar bu tür değerlendirmeleri yapmadan edemezler. Sorunun “Demokratik, barışçı yöntemlerle çözümü” umuduna gelince: Türk Ordusu gerilla cesetlerine uyguladığı vahşet yöntemleriyle bunların boş umutlar olduğunu zaten anlatmış bulunuyor.

Önümüzdeki sürecin temel çizgileri bunlardır ve pratik politik faaliyetin hazırlıkları buna göre yapılmalıdır. İşçi sınıfının enternasyonalist bir bilinçle eğitilmesi şimdi her zaman olduğundan daha acil hale gelmiştir. Türkiye işçi sınıfına şu gerçek öğretilmeli ki, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını elde etmesi aynı zamanda işçi sınıfının toplumsal kurtuluşunun ilk koşuludur.

DEVİRİM KENDİ

Kürdistan'da savaş yayılıyor. Türk Ordusu Mart ayında başlattığı operasyonları Kürdistan geneline yayarak savaş düzeyine çıkartmış durumda. Kürdistan'da savaşın önlenemez biçimde şiddetlendiği çok açık. Şimdiden belli oluyor ki, yeniden şiddetlenen savaş geçmişin basit bir tekrarı biçiminde gelişmeyecek. Savaş, geçmiş yıllarda süren biçimini çok aşan bir düzeyde geliyor ve gelişmeye devam edecek.

Türk Ordusu'nun savaşta kullandığı yöntemler bu konuda bize açık bir fikir veriyor. 90'lı yıllarda görülen kulak kesme vb. vahşi uygulamalar şimdi sıradanlaşmış, yerini, öldürülen gerillaların beynini çıkartmaya bırakmış. Nisan ayındaki çatışmalarda Türk Ordusu'nun kimyasal silah kullanması savaşın ileri aşamalarında ne yapacağını işaretleridir. HPG Ana Karargah Komutanlığı Türk Ordusu'nun askeri komuta kademesini "1990'lı yıllarda görev yapan özel savaş birlikleri"ne teslim ettiğini tespit etmiş durumda. Bunun ne anlama geldiğinin üzerinde durmaya bile gerek yok.

İşaret edilmesi gereken nokta şu: Türk Ordusu savaş kazanmak amacıyla karşı tarafın iradesini kırmak için her türlü vahşet yöntemine başvurmaya, her türlü silahı kullanmaya hazır. Ne ahlaki öfke yağdırmak, ne de sosyal pasifistlerin yaptığı gibi dindarca dileklerde bulunmak Türk Ordusu'nu bu yöntemlerden vazgeçirmeye yetmeyecektir. Öyle görünüyor ki, HPG de sorunu bu şekilde tespit etmiş durumda. İşte bir HPG'li komutanın Türk ordusunun vahşet uygulamalarına ve savaş yöntemlerine ilişkin sözleri:

"Bu çirkin uygulamaları (Gerilla cenazelerinin köpeklere parçalanması, kulak kesme, beyinlerin çıkartılması, kimyasal silah kullanılması vb. kastediliyor.) tümüyle irade kırmaya dayalı, çok yönlü sosyal mesajlar içeren bir yaklaşım olarak değerlendirilmek gerekiyor. Verilmek istenilen mesaj somut bir biçimde şöyle algılamak gerekiyor: 'hepinizin sonu budur. Böyle olacaktır. Bundan başka yol yoktur. Bundan başka bir son yoktur sizin için. Sizi bekleyen budur.' (Bunlar üstten planlanmış, psikoloji uzmanları tarafından gerçekleştirilen bir plan ve uygulaması oluyor. Böyle değerlendirilmek gerekiyor."

dirmek gerekiyor."

Bu sözlerin Türk Ordusu'nun yöntemlerindeki amacı doğru bir şekilde tespit ettiğinden kuşku yok. Devlet, Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşı kesin bir şekilde kazanmak üzere adım atmıştır. Devletin bu adımı, bir gerçeğin altını bir kez daha kalın çizgilerle çizmiş oluyor: Uzlaşmaz karşıtlığa dayalı sınıflı toplumların yaşamlarındaki büyük temel sorunlar, ancak zora dayanılarak çözülebilir. Kürt halkının kendi kaderini tayin etmek hakkı gibi temel bir sorunun çözümü için, burjuvazi üzerinde kesin zafer kazanmaktan başka yol yoktur.

SOSYAL REFORMİSTLERİN HAYAL KIRIKLIĞI

UKH'nin 1990'dan itibaren izlediği politikalarından medet umarak, faşist devletle Kürt halkı arasındaki savaşın sona ereceği boş umuduyla yaşayan Türkiye'nin sosyal reformistlerine, Kürt küçük burjuva politikacılarına, sosyal pasifist "barışseverler"e bu anlamda verilebilecek bir "müjde" bulunmuyor. Savaş, savaşı önlemek için tüm devrimci hedef ve politikalarından vazgeçen UKH'ni de önüne katarak geliyor. Bu biz öyle olmasını istediğimiz için değil, yaşamın diyalektiği başka türlü olmasına izin vermediği için böyle oluyor.

Savaşın sona erdiği ya da biteceği boş hayaliyle yaşayıp da şimdi hayal kırıklığına uğramış olanların şunu görmeleri gerekirdi: Savaş, kendisini doğuran nedenler orta yerde durduğu sürece hiçbir biçimde bitmez. Olsa olsa, savaşan tarafların saflarını düzenlemek, güçlerini tazelemek, eksikliklerini tamamlamak, geçmişin muhasebesini yapıp dersler çıkarmak için verdikleri kısa süreli molalardan sözedilebilir.

1999'da önderinin tutsak düşmesinden sonra UKH, düşmanına altın değerinde böyle bir mola olanağı verdi. Tek taraflı ateşkes ilan ederek, gerilla güçlerini Güney Kürdistan'a çekerek, devrimci hedef ve politikalarından vazgeçtiğini ve uzlaşmaya hazır olduğunu ilan ederek düşmanına çok ihtiyaç duyduğu o soluklanma fırsatını tanıdı. Safları dağılmış, asker bulmakta zorlanan, ekonomik olarak çökmüş, moral bakımından yı-

kılmış TC'nin bu molaya yaşamsal ihtiyacı vardı. Zamanın Cumhurbaşkanı bu durumu, "Böyle bir morale ihtiyacımız vardı" sözleriyle özetlemişti.

Türk Ordusu arkasında bıraktığı yaklaşık beş yıllık toparlanma, saflarını düzenleme, güçlerini tazeleme olanağı bulunduğu bir mola süresinden sonra savaş zamanının geldiğine karar vermiş görünüyor. Aslında devlet bu kararı küçük Uğur Kaymaz'ın bedene yarım metreden on üç kurşun sıkan polisleri terfi ettirerek ilan etmişti. Devletin bu tavrı, Kürt Halkına karşı yürütülen savaşta yeni bir sürece gelindiğinin açık mesajıydı. Sosyal reformistler mesajı doğru okuyacaklarına kafalarını kuma gömerek "insan hakları ihlalleri"ne ilişkin açıklamalar yapmayı tercih ettiler. Arkasından gelen Kara Kuvvetleri Komutanı'nın açıklaması verilen işareti pekiştirdi. Sonrası biliniyor: Bayrak provakasyonu, Genel Kurmay Başkanı'nın "sözde yurttaşlar" açıklaması ve savaş botutuna ulaşan operasyonlar...

Şimdi, Kürt Halkının "geçici yol arkadaşları"nın büyük bir korkuyla kendi kendilerine sordukları soru şu: 90'lı yılların savaş ortamına geri mi dönüyoruz? Hayır, o döneme geri dönülüyor, o dönemin yanında sıradan bir çatışma olarak kalacağı savaşın yeni bir dönemine giriyoruz.

DEVİRİM ENGELLERE RAĞMEN İLERLİYOR

Peki, UKH'nin devrimci hedeflerinden vazgeçmesine ve tüm gerilemesine rağmen Türk devletinin savaştaki bu ısrarı neden? Gerçeği görmek istemeyenler ya da görme yeteneğinde olmayanlar, işin kolayına kaçarak, sorunu, savaş rantçıları, savaş ağaları vb. şeylerle açıklamaya çalışıyorlar. Şayet durum böyle olsaydı, Türk tekelci burjuvazisi ve emperyalist güçler savaşın bir gün bile sürmesine izin vermezlerdi. Oysa, biliyoruz ki, şimdiki savaş, tekelci burjuvazinin politikalarının bir devamı, bir ürünü olarak ve emperyalistlerin desteğini, onayını alarak yürütülüyor. HPG'li komutanın sözleriyle söylesek, "Bunu sadece Türk devletinin yaklaşımlarıyla da izah etmek mümkün değil. Türk devletinin burada bir konsepte da-

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYÖR

Zindanlarda yıllara yayılan Ölüm Orucu Eylemi Sürüyor. DHKP-C davasından Fatma Koyulpınar Gebze zindanında, Faruk Kadioğlu Tekirdağ zindanında ve Serdal Demirel Sincan F tipi zindanında ölüm orucunu sürdürüyorlar. 9 Mayıs tarihinde 12. Ölüm Orucu ekibi olarak eyleme başlayan savaşçılar, Çanakkale zindanında 19 Aralık katliamında kendisini yakarak feda eylemi yapan Fidan Kalşen'in adını alarak çıktılar yola. Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibi, eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız
Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz

Zindanlarda Yeni Saldırı Hazırlıkları

CEZA İNFAZ KANUNU (CİK) YÜRÜRLÜĞE GİRİYÖR

Yeni Ceza İnfaz Kanunu'nun Adalet Komisyonunda kabul edilmesinden sonra zindanlarda devrimci ve komünist tutsaklara saldırıların artması bekleniyor. CİK, Hazirandan itibaren yürürlüğe girecek ve saldırılar boyutlanacak. Dışarıda faşist terörü yoğunlaştıran devlet zindanlarda ise devrimin sesini boğmak için saldırılarına yenilerini ekleme hazırlığında. Çürüyen sistem kendini ayakta tutabilmek için devrimci ve komünistleri dört duvar arasında düşüncelerinden soyundurmak, diğer devrimci tutsaklardan ve ailelerinden tamamen yalıtarak yalnızlaştırmak, çürütmek istiyor.

CİK'in ilk uygulamalarından biri tutsakların savunma haklarına getirilen kısıtlamalar. Avukatların, savunma dosyalarına dek arandırları hazırlık aşamasındaki savunmanın gizliliği ilkesinin ayaklar altına alınması anlamını taşıyor. Yine hükümlü tutsaklara avukat yasağı konması, savunma hakkının ihlali olarak nitelendiriliyor. Bu şekilde hüküm almış olan devrimci, komünist tutsaklar diri diri hücre duvarlarının arasına, tabutluklara gömülmek isteniyor.

Getirilen bir diğer uygulama, sorgu amacıyla zindanlardan insan alınabilmesi. 12 Eylül'de devrimci tutsakların uzun süren direnişleri sonucu geri adım atılan bu uygulama şimdi yine gündemde. Yargılaması bitmiş hüküm almış, insanların ikinci kez cezalandırılmasını amaçlayan bu uygulama 12 Eylül döneminde tam bir işkenceye dönüştürülmüştü. Yeniden gündeme gelmesi, zindanlarda işkencelerin yoğunlaşacağını gösteriyor.

CİK, daha yürürlüğe girmeden pratik olarak uygulanmaya başladı. Kandıra F Tipi zindanında "adlilerde uyulşturucu bulunduğu" gerekçesiyle devrimci komünist tutsakların bulunduğu hücrelere baskınlar düzenlendi ve devrimci komünist tutsaklar darp edildiler.

Yeni Ceza İnfaz Yasasına karşı mücadele şimdi devrimci ve komünistlerin görevi değildir. Kendisine "insanım" diyen herkesin içeriden yükselen bu çağrıya kulak vermesi gerekiyor. Yüreğinin kulakları sağır olmayan herkes, göğsünün kafesinden yüreğini çıkarıp bu ateşe atmalı, yüreğini yüreklerimizin yanına katmalı.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

EĞİTİM-SEN KAPATILAMAZ

25 Mayıs'ta görülecek olan Eğitim-Sen'in kapatılma davası, emekçiler tarafından eylemlerle protesto edilmeye devam ediyor.

24 Mayıs'ta iş bırakacak olan emekçiler, 21 Mayıs'ta Ankara'da uyarı mitingi düzenledi. "Eğitim-Sen'i Kapattırmayacağız" sloganı ile yaklaşık 5 bin emekçi bayraklarıyla, şapkalarıyla, pankartlarıyla Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanından sendikalarına sahip çıkmak için oradaydılar. Kitle henüz yürümeye başlamadan burjuva devletin kolluk güçleri tarafından panzerlerle barikat kuruldu. Sıhhiye Meydanı'ndan MEB binasının önüne geçişe izin vermiyordu kolluk güçleri. Biz Mücadele Birliği okurları ve Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri olarak her zamanki gibi işçi sınıfının yanında olduğumuzu, onlarla birlikte savaşmaya, düşmanla çarpışmaya ve de onların sesine ses olmak geldiğimizi gösterdik. Emekçilere İktidar hedefi taşıyan dergimizi dağıttık. Korteji defalarca baştan sona ajitasyonlarla, sloganlarla dolaştık. 1 Mayıs'ta ortalama solun sözünde durmayıp Kadıköy'e gittiğini, bizim yine 1 Mayıs Ala-

ni'nda Taksim'de olduğumuzu, F tipi zindanlarda insanlığın değerleri uğruna gözünü kırpmadan ölüme yürütenleri, hepsi duydu, hepsi bildi. İstanbul'dan Amed'e, Siirt'ten Trabzon'a, Balıkesir'e, gelen bütün emekçilere ulaştık. Bu sese kulak verin; yüreklerinin kulakları sağır olmamış herkese, tüm emekçilere sesleniyoruz. "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçiler Emekçiler Özgürleşemez". Zindanlardaki Ölüm Orucu'na kulak verin. Zaten en çok emekçiler "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Bütün İktidar Emegün Olacak" sloganına katılıyor, içten haykırıyor ve alkışlıyorlardı. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçi ve Emekçiler Özgürleşemez", "Eğitim-Sen Kapatılmaz", "Anadil Haktır, Engellenemez", "Ji Bo Azadi Aşiti Şer, Şer, Şer" sloganlarını miting boyunca kortejleri dolaşarak emekçilere haykırдық. Birkaç reformistin "Parasız Sağlık, Para-

sız Eğitim" talebine bizde, "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Emekçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım" şiarını emekçilere haykırдық. Emniyetler yapılan görüşmeler sonucu barikatlar açıldı. Emekçilerin tek şeritten yürümesine izin verildi. Yol boyunca Ankara halkının ve özellikle ders-hane öğrencilerinin alkışlarla destek verdiği eylemde, miting alanına girildiği zaman yapılan konuşmalarda iki slogan öne çıktı; "Hepimiz Birer Eğitim-Sen'liyiz", "Eğitim-Sen Kapatılmaz".

Emekçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım !

Mücadele Birliği Okurları ve Ayışığı Sanat Merkezi Emekçileri

SAVAŞ SÜRÜYOR

Irak direnişinin gün geçtikçe güçlenmesi Irak işbirlikçilerinin ve ABD emperyalizminin işini olduğundan fazla zorlamaya başladı. Faşist ABD emperyalizmi Irak içerisinde seçim yapma bahanesiyle oradaki direnişi bir nebze olsa azaltmak oradaki halkın (Güney Kürdistan) bütünlüğünü elinde bulundurmamak ve pis mikrobonu (emperyalizmi) oradaki halklara zorla aşılacak istiyordu. Ama istediği gibi olmadı. Seçim sandıklarını bile kendisi dolduran ABD faşizmi oradaki insanların seçime gitmediğini görünce oradaki halka boş vaatler ve yalanlarla kandırıp seçime kendi liderlerini seçmeleri için reklamlar ve soytarılık yapmaya başladı.

Seçimlerin atlatılması zor çok zor... ABD faşizmi için bir ka-

ransızlığın başlangıcı oldu. Emperyalist-kapitalist sistem kendine güveneceği parti ararken seçimin ardından günler geçmişti. Bu seçimlerin bir oyun olduğunu bütün dünya halkları gördü. Seçimi kim devrettikleri önemli değil, sonuçta ABD Ortadoğu'da bulunan maşasının bir koluna devredildi. Nereye saldıracakları, hangi masmus halka saldıracığı belli olmayan ölüm makinasını, bu faşizmin önüne geçmek Irak'ta kurtuluş mücadelesi veren savaşçıların yanında olduğumuzu göstermek elimizde.

O zaman hep beraber Irak'ta sosyalizm için, proletarya diktatörlüğü için savaşalım Irak halklarının geleceğini kurtarmak için.

SAVRA SAVRA HATTA NASR

Antakya'dan Bir Leninist

HER ŞEY DEVRİM VE PARTİMİZ İÇİN...*

Mart Ayı Ayaklanma Ayıdır;

Bunun önemini çok iyi bilen, yaşayan ve yaşatan biz Leninistler 13 Mart'ta sokaklardaydık. 13 Mart Savaşçıları, Seyit Konuk, İbrahim Et-hem Coşkun ve Necati Vardar yoldaşlar; "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganının nasıl içselleştirileceğini ve devrimciliğin ne olduğunu; 1981 yılının 1 Mayıs'ında çıkarıldıkları mahkeme salonunda, mahkeme heyetini 1 Mayıs için saygı duruşuna davet etmekle gösterdiler...

Onlar politik mücadele tarihimizde idam edilen ilk komünist işçilerdi. 13 Mart Savaşçıları için ve Mart ayının önemini içeriğini anlatan (8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 13 Mart Savaşçıları, 21 Mart Newroz ve siper yoldaşımız Mahir Çayan'ı anlatan bir bildiri hazırlanmıştır.)

Ayrıca, Harbiye beldesindeki; Pazaryeri, Harbiye Lisesi, Hidro Tesisine "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" yazılmaları yapılmıştır.

Antakya'dan Leninistler

*Elimize posta yoluyla geçen bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA*

8 Mayıs'ta Antakya'nın Harbiye beldesinde 6 Mayıs'la ilgili yazılmaları yapılmıştır. Yazılmalar; "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Ya Devrim Ya Ö-

lüm", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Faşizme Karşı Silah Başına"

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

Antakya'dan Leninistler

*Elimize posta yoluyla geçen bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

TARİH, YAPICILARINI BEKLERKEN

Özbekistan, kanlı olaylarla bir anda gündeme geldi. Son dönemdeki ezberi bozan tarzda gelişti olaylar. Emperyalist destekli “kiralık muhalefet” gösterilerine ve “bitki devrimlerine” alışmış kamuoyu için beklenmedik olaylardı. Bir tereddüt ve bekleme sürecine girildi. “Demokrasi havarisi” basın sustu. Çünkü kibleleri suskundu. Güçlü sınıf sezgisine sahip burjuva basın, olaylarda açık emperyalist parmağı ve desteği göremeyince durakladı.

Gerçekten de Özbekistan’daki kanlı olaylar iç dinamiğin ağırlık taşıdığı gelişmeydi. Haliyle ezber bozuldu. Ve burjuva çevreler tereddüt içine girdi.

13 Mayıs’ın ilk saatlerinde Andican olaylarının haberleri gelmeye başladığı anda “Kırgızistan’dan sonraki durak belli oldu” havası esmeye başladı. Ama gözlerin çevrildiği Kabe’den, Beyaz Saray’dan bir türlü umulan açıklama gelmedi. Tam tersine, Kerimov yönetimine çok cılız bir uyarı, ayaklananlara ise “silahlı teröristleri serbest bıraktıkları” için sert söylemlerle karşılaştılar. Sermaye dünyası tepkisini hemen buna göre ayarlamaya başladı. “İnsan hakları ihlalleri” dolayısıyla İslam Kerimov yönetimi eleştirildi ama ayaklananlara açık bir arka çıkıştan uzak duruldu. Almanya ve NATO Genel Sekreteri de benzer bir yaklaşım içindeydi. Görece en sert tepki İngiltere’den, Dışişleri Bakanı Straw’dan geldi. Bunu da normal karşılamak gerekirdi; zira İngiltere’nin eski Özbekistan Büyükelçisi’nin çıkışları nedeniyle iki ülke arasındaki ilişkiler gerilmiş ve iş, Büyükelçi’nin görevinden ayrılmasıyla sonuçlanmıştı. Şu halde “Garp cephesinde” olumsuz bir işaret yoktu.

Rusya’ya gelince... İşin başından beri en net tepkiyi koyan Putin yönetimi oldu. Açıkça Kerimov’u destekledi. Rus Dışişleri Bakanı olayı “Özbekistan’ın iç işleri” gördüklerini belirtirken, olaylardan Taliban destekli tosuncukları sorumlu tuttu. Kerimov’un 17 Mayıs tarihli konuşmasından anlaşıldığına göre, Rusya’nın desteği sadece Dışişleri’nin açıklamasıyla sınırlı değil. Eylemcilerin yaptıkları telefon görüşmelerinin dinlenmesi, Afganistan ve Kırgızistan’da yerlerinin saptanması türünden gelişmeler, olayların en başından beri Moskova’nın Taşkent hükümetine teknik destek de sunduğunun açık kanıtları olsa gerek. İşin ilginç, eğer doğrusa, olayların diğer ucunda yeralan eylemcilerin de, arabulucu olarak Putin’i istemiş olmaları. Yani hem hükümet, hem eylemciler Moskova’ya başvuruyor!

Kerimov, tam bir dikta rejimi kurarak, emperyalizme yaklaştı. Daha 11 Eylül’den bir yıl önce CIA’ye üs vererek ABD ile ilişkileri geliştirdi. 2001’de ise ABD’ye askeri üs verdi. Kendi iktidarının güvenliğini Washington’la yakınlaşmakta aradı. Son olaylar sırasında Beyaz Saray’ın ılımlı tepkisinin altında yatan başlıca sebep budur.

Ama özellikle Gürcistan ve Ukrayna olayları, koltuğun bu yolla sağlama alınamayacağını anlamasına yetti. İlk iş olarak Soros Vakfını kapı dışarı etti. Bir yandan ABD ile ilişkileri sıkılaştırdı, diğer yandan “nifak odakları”nı kapı dışarı etti ve baskıları daha da artırdı. Ama bu tür olayların sadece dış güçlerce tezgahlandığını düşünmekle hata etti. İçeriği unuttu. Sonuçta 13 Ma-

yas’ın ilk saatlerindeki gösteriler ve silahlı baskınlar meydana geldi. Ve bu olaylar, öyle sanıldığı gibi sadece Taliban tosuncukların silahlı eylemlerinden ibaret değildi. O var. Ama onun yanında, işsizlikten ve baskılardan bunalan, bir çıkış yolu arayan insanların da rol aldığı bir hareket idi bu. Dinsel yansımaları da içeren bir kitle hareketiydi ve kökleri, çok büyük oranda Özbek topraklarında bulunuyordu.

Özbek karşıdevrimci iktidarı da bölgedeki hemcinsleri gibi köksüz. Sovyetler Birliği’ni dağıtan karşıdevrimin ürünü. Soysuzlaşmış bir iktidar olarak, koyu bir baskı rejimi olarak ayakta duruyor. Sovyetlerden devralınan iktisadi yapı, bütünden koparılmış bir parça olarak, çalışmıyor. Ülke yer altı madenleri açısından alabildiğine zengin. Petro-kimya sektörü ağırlıkta. Ekonomiyi ayakta tutan üç temel sektör var: doğalgaz, altın yatakları ve pamuk üretimi. Her üçü de Sovyet iktisadi şekillenişinin ürünleri. Dünyanın en büyük on altın üreticisinden biri. Pamuk üretiminde ise dünya dördüncüsü. Tarım, kolhoz (kolektif çiftlik), sovhöz ve meşhozlarda (devlet çiftlikleri) yapılıyor. (Kapitalist özel mülkiyet tarıma hala girememiş durumda. Sanayide ise küçük işletmeler özelleştirilirken, büyük işletmelerde bu başarısız oldu.)

1991 karşıdevrimi sonrasında üretimde %30'lara varan düşüşler yaşandı. Üretimin eski düzeyine çıkması için aradan bir on yıl geçmesi gerekti. Tüm bu dönem boyunca yoğun işsizlik ve sefalet hüküm sürdü. Özbek halkı, Sovyet döneminden kalan kazanımları sayesinde yaşamını sürdürdü. Bu yoğun yoksullaşma ve sefalet koyu bir baskı rejimiyle birleşince, her türlü “kışkırtma” için uygun zemin oluştu.

Dinsel gericiğe gelince... Onlar, olayların meydana geldiği Andican’ın da yer aldığı Fergana vadisinde geleneksel çalışma alanlarını bulmuşlardı. 23 yerel “işadamı”nın tutuklanmasının ateşlediği hoşnutsuzluğu ve gerginliği fırsat bilerek harekete geçtiler. Askeri bölüğü bastılar, silahları ele geçirdiler, hükümet binalarını ele geçirdiler. Belki de kısa yoldan başarıya ulaşacaklarını düşünüyorlardı. Ama Özbek Özel Kuvvetlerinin harekete geçirilmesiyle kırım başladı. Kesin sayı belli olmasa da en azından birkaç yüz kişinin ölümüyle bu raund sona erdi.

Kerimov, emperyalizmin istemleri doğrultusunda, gelişmelerin de bunun zorladığını düşünerek, “demokratik açılımlar”dan bahsetmeye başladı. Değişimi kendi denetiminde gerçekleştirmenin bu şekilde olabileceğine inanıyor olmalı. Emperyalistler de gerekli dersleri çıkarmış olmalılar. Toplumdaki değişim dinamiklerinin farkına vardılar. Şimdi bunları kendi denetimlerine almak için tosuncuklarla dirsek temasına girmek dahil tüm “muhalefet” ile yakın ilişkiler kuracaklardır. Her zaman olduğu gibi birden fazla ata oynamak, sermayenin temel kuralıdır. Bu kısır döngünün dışına çıkmak ancak proletaryanın devrimci hareketiyle olanaklıdır. Henüz ufukta güçlü bir proleter siyasal hareket görünmüyor. Ama tarih, sebatla yapıcılarını bekliyor.

NURHAKLARDA YANAN ATEŞ DEVRİME DÖNÜŞÜYOR

31 Mayıs 1971’de Adıyaman’ın Nurhak Dağlarında ölümsüzleşen THKO’nun önder kadroları Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga, THKO’nun ölümsüzleşen ilk gerilları oldular. Onlar, devrim yapmak için çıkmışlardı yola ve bu hedeflerine mutlaka varacaklardı. Elerlide silahlarıyla devlet güçleriyle girdikleri savaşta da, devrimin önce cesaretli yüreklerde başladığını herkese göstermişlerdi. İnekli Köyü’nün muhtarının ihbarıyla etraftan sarıldığında, askerlerin “teslim olun” seslerine, Sinan’ın “Asıl siz teslim olun. Sizi vurmak istemiyoruz” sesi karşılık verir. Çatışma başladığında THKO’nun yiğit savaşçıları; üç gündür aç, susuz ve yorgundurlar. Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan açılan ateş sonucu ölümsüzleşmiştir. Sinan ise bacağından ve omzundan vurulmuştur. O anda bile eli silahın tetiğinde, kuru bir ağacın arkasında etrafi taramaktadır.

Bir komutana yakışır şekilde çatışa çatışa ölür Sinan. Kimbilir belki de o son anda dağda kaldıkları günler boyunca kendilerine her türlü desteği veren birisine söylediği sözler vardı aklında. Sinan ona bir silah vermiş ve “bu silahı hiç kimseye verme, hep sen taşı. Devrim yolunda ölürsem, taşıyacağın bu silah vesilesiyle ben hatırla”. Babası Adnan Cemgil, oğlunun ölüsünü almak için İnekli Köyü’ne girdiğinde orada halka yaptığı konuşmada “o sizin iyiliğiniz için öldü” demişti. THKO’nun yiğit önder ve savaşçıları unutulmaz kılan işte bu olmuştur. Onlar işçi ve emekçilerin mutluluğu için yaşamlarını ortaya koymuşlar, öğrenci kökenli olmalarına rağmen her zaman emekçi halkın içinde olmuşlar ve onları kurtuluşa götürecektir olan devrim için savaşı, sözde değil pratik olarak başlatmışlardı. Kızları devrim ateşi büyüyerek gelişmeye devam ediyor.

8 MAYIS 1945

FAŞİZMİN YENİLDİĞİ GÜN

Nazi faşizmi 22 Haziran 1941’de Sovyetler Birliği’ne saldırdığında II. Paylaşım Savaşı farklı bir boyut kazanıyordu. Nihayet Hitler, savaşın başından beri kafasında olan asıl düşüncüyü gerçekleştirilebiliyordu. Stalin’in komutanlığındaki Kızılordu, Hitler’in bu niyetini çok önceden sezmişlerdi. Onlar savaşın politikanın başka araçlarla devamı demek olduğunu biliyorlardı. Faşizmin Almanya’da iktidara gelmesinin temelinde Thyssen, Krupp ve Siemens tekellerinin finansmanı olduğunu, sermayenin içine yuvarlandığı krizi aşmak için

faşizme başvurduğunu görüyorlardı. Faşizm, sosyalizmi boğmak için beslenmiş bir köpekti. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği’nin işçi ve emekçi halklara kazandırdıklarını hazmedemeyen sermaye, çareyi dünyanın bu ilk sosyalist ülkesini haritadan silmekte görüyordu. Onlar için komünizm esas tehditti ve sıra şimdi Sovyetlere gelmişti; ama başta Stalin olmak üzere Sovyet komünistleri ve halklarının strateji ve taktik alandaki büyük dehaları sayesinde Nazi faşizmi, önce Stalingrad’da durdurulmuş ve sonra da yenilmişti. Stalin o dönemde yaptığı her radyo konuşmasını “Pubet Budet Naşa” olarak (yani “Zafer Bizim Olacak”) bitiriyordu. Sovyet Halkı, Stalin’in başkomutanlığındaki Kızılordusu’na güvendi, Nazileri inlerine kadar kovaladı. Ve yendi. 8 Mayıs sabahı Alman Parlamentosu Reichtag’ın tepesinde gamalı haç değil, orak çekiçli kızıl bayrak dalgalanıyordu. Ve Hitler, çoktan kendi yaşamına son vermişti.

Kızılordu’nun Nazi faşizmine karşı kazandığı bu büyük zafer, Rusya’nın girişimiyle, BM tarafından tüm dünyada faşizme karşı zafer günü olarak kutlanıyor.

EMEKLİLER ALANLARA ÇIKTILAR

Gazetelerde, TV haberlerinde geçer bir kaç cümleyle: “emekli kuyruğunda öldü” veya “karşıdan karşıya geçerken kazada öldü” ya da “hastane kuyruğunda öldü...” vs.

Çalışma yaşamı biten birçok insan bir köşede ölümü beklemeye başlıyor. Çoğu emekli kahvehane köşelerinde veya geçim sıkıntısı içinde az bir ücretle çalışabileceği bir iş peşinde.

Emek cephesinde mücadele vermiş binlerce insan 1995 yılında bir araya gelerek EMEKLİ-SEN’i kurdular. Emekli-Sen, DİSK ve ETUC’ e üye Avrupa Emekli Sendikaları Federasyonun (FERPA) üyesidir. 7 milyondan fazla emeklinin yaşadığı ülkelerimizde emekliler açlık sınırının altında maaş almaktadır. Açlık sınırı 670 YTL iken bir BAĞKUR emeklisi 309YTL, SSK emeklisi 450 YTL, emekli sandığı 525 YTL almakta. Sosyal haklardan mahrum, neredeyse yok sayılan emekliler yaşamdan emekli olmadıklarını yaptıkları çalışmalarla gösteriyorlar. İşçi sınıfının örgütlenmesinde öncülük etmiş Emekli-Sen liler, gençliğe ve diğer emekçilere haklarını aramaları, örgütlenmeleri için çağrıda bulunuyorlar. İşsizlere iş, çalışanlara güvence, çocuklarımıza aydınlık bir gelecek için örgütlenelim diyor alanlarda, dayanışma çağrısı yapıyorlar. Örgütlü olmak onurlu insan olmaktır. Yolsuzlukların hesabını sormaktır. En büyük emeğimiz çocuklarımızın torunlarımızın birileri menfaatine ölmesine karşı olmaktır. Örgütlü olmak gelecek kuşaklara güzel bir yaşam bırakmaktır diyorlar.

İstanbul, Ankara, Adana ve Aydın’da bölge mitingleri düzenlediler. Taleplerini şöyle sıralıyorlar.

- * Maaşlarımız insanca yaşayacağımız düzeye çıkarılsın
- * Sağlık sorunlarımız için gittiğimiz kurumlardaki zorluklar kaldırılsın
- * Maaş kuyrukları kaldırılsın
- * Sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesinden vazgeçilsin
- * Yargıtay kararıyla kazandığımız TÜFE alacaklarımız hemen ödensin
- * 10 yıldır çıkarılmayan sendika yasamız derhal çıkarılsın
- * Tüm emeklilere 2 maaş tutarında ikramiye yakacak yardımı ve toplu taşıma araçlarından ücretsiz yararlanma hakkı verilsin....

İzmir EMEKLİ SEN’den
MB Okuru Bir Emekli

EMEKLİ SEN’DEN “İNSANCA YAŞAMA” EYLEMİ

14 Mayıs’ta Kadıköy’de Emekli-sen’in çağrısı ile emekçiler eylem yaptı. 500 kişinin katıldığı eylemde “Artık Yeter İnsanca Yaşamak İstiyoruz-EMEKLİ-SEN” imzalı pankart açıldı. Marmara Bölge Temsilcisi Hasan Kaşkıran, on yıl sonra ilk kez miting gerçekleştirdiklerini belirttiği konuşmasında “Amerikancı AKP hükümetinin AB ve İMF’ci

KESK 2.KONGRESİ GERÇEKLEŞTİ

İki gün süren kongrede eski başkan Sami Evren’in aday olmadığı seçimlerde yeni başkan olarak ortak ittifak listesinde bulunan SES eski başkanı İsmail Hakkı Tombul seçildi. Yeni dönem çalışma programlarının ana hatlarını; tüm il ve ilçelerde emek ve demokrasi platformu oluşturmak, platformun işlevini güçlendirmek; AB emekçileri ile yürütülen ilişki ağını Ortadoğu, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri ile genişletmek; kamunun yeniden yapılandırılmasına yönelik yasalara karşı mücadele etmek; grev ve toplu sözleşmeli sendika yasasının çıkarılması ile kamu emekçilerinin siyaset yapma haklarının yasaya konması için mücadele yürütmek; ücret, sosyal güvenlik, parasız sağlık ve eğitim gibi konularda mücadele yürütmek olarak belirlendi. Ayrıca Kürt ulusal sorununa da KESK’in demokratik barışçıl çözümlere destek olması kararlaştırıldı. Eski başkan Sami Evren konuşmasında KESK’in klasik konfederasyonlardan çok önde olduğunu söylemeyeceğini, diğer sendikalarda işleyişin çok daha iyi oturduğunu, örgütün bürokrasi ile kurumsal ilişkiyi çözmek zorunda olduğunu dile söyledi. 12 Eylül darbecilerinin yargılanması; Anayasa’nın değiştirilmesi; özerk bir TRT’nin yaratılması için mücadele edilmesi; F tipi, tecrit ve direniş konulu sempozyum yapılması kararlaştırıldı. Kongreye ayrıca devlet provokasyonu damgasını vurdu. Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu kürsüye çıktığında “kölelik yasaları geri çekilsin vb.” sloganlara bozulunca “*bu salonda niye Türk bayrağı yok*” diye ortamı germeye çalışınca, emekçilerin sloganlı tepkisiyle karşılaştı. Bunun üzerine salonu terk eden bakanın peşinden Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç’ta alelacele salonu terk etti. Sami Evren bu olay karşısında ise “*burası resmi tören alanı değil*” dedi. Çeşitli siyasi partililerin de bulunduğu kongrede söz alan DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan konuşmasında “sayın Abdullah Öcalan’ın yeniden yargılanmasına olumlu bakıyoruz” dedi. Daha sonra söz alan DSP Genel Başkan Yardımcısı Hasan Macit “*sayın diye hitap ettiği kişi, terör örgütünün başıdır*” dedi. Bunun üzerine salonda yuhalamalarla karşılaşan Macit salonu hızla terk etti. Böylece ikinci provokasyon önlenmiş oldu. Alınan kararların okunmasından sonra kongre tamamlandı.

politikalarının; emekçileri açlığa, yoksulluğa ve sefaletle mahkum eden politikalarının hesabını soracak ve protesto edeceğiz” dedi.

Okunan basın açıklamasında:

Yaşama koşullarının iyileştirilmesi (asgari ücret, hastane kuyrukları), Yargıtay kararı ile kazanılan TÜFE alacaklarının derhal ödenmesi, 10 yıldır kabul edilmeyen Emekli Sendikası Yasa Tasarısı’nın kabul edilmesi istendi. “*Kabul edilmediği takdirde demokratik meşru mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz bu hükümeti teşhir edeceğiz*” dendi. Okunan basın açıklamasının ardından eylem sloganlarla son buldu.

“Sanatımızı Mahallelere, Evlere, Atölyelere, Fabrikalara Götüreceğiz”

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, 6 Mayıs tarihinde kapatıldı. Sarıgazi emekçi halkının bilinçlenip, kültürel, sanatsal, felsefi yönden kendilerini geliştirerek bireysel ve toplumsal sorunlarını çözüp, onurlu ve özgür bir yaşamı kurabilmeleri için kurulmuştu Ekin Sanat Merkezi.

AKP’li olan Sarıgazi Belediyesi, çalışma ruhsatı vermemek için aylardır çeşitli bahaneler buluyordu. Son olarak, “binanın imar izni olmadığını o yüzden yasal açıdan ruhsat vermesine imkan olmadığını, ancak sanat merkezinin tüm resmi işlemleri tamam olduğu için faaliyetlerine devam edebileceğini, kendilerinin, yasalar buna imkan tanıyana kadar kapatma işlemi yapmayacağına” söz vermişlerdi. Ancak tüm verilen sözlere, teminatlara rağmen, 6 Mayıs 2005 Cuma günü Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, ruhsatsız çalıştığı gerekçesiyle mühürlenmiştir.

“Biz Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi çalışanları olarak hiçbir baskıya boyun eğmeyeceğimizi; tiyatroyu, müziği mahallelere, sokaklara atölyelere, fabrikalara ve evinize getireceğimizi işçi-emekçilere, halkımıza duyuruyoruz” diyen Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçileri, mühürlenmiş sanat merkezinin önünde stand açarak çalışmalarını sokakta sürdürüyorlar.

Dün 14 Mayıs 2005 Cuma günü de önlüklerini giyerek bildiri dağıtımını yapan sanat merkezi çalışanları Barış Cengiz ve Ali Ekber Sever, “Sanat merkezimiz belediye-jandarma işbirli-

ği ile kapatıldı. Sistemin uşakları sanıyorlar ki, kapılar mühürlenince devrimci sanat engellenmiş olacak, bir daha bir şeyler yapamayacağız. Oysa ki biz, kapalı mekanlar içinde değil, dışarıda da devrimci sanatı icra edebiliriz. Mahallelere, sokaklara, fabrikalara, hatta evlere kadar sanatımızı götürmeye çalışıyoruz, götürüceğiz de. Kültür merkezimiz açılana kadar mücadelemize devam edeceğiz. Şu an mahkemeye de başvurduk, yürütmeyi durdurma ve tazminat davası açıyoruz” dediler.

TÜRK METAL-İŞ EYLEMİ

Düzce Akçakoca Kumpınar Mevkinde bulunan MMC-ONUR Boru Fabrikası’nda yaklaşık 300 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden bir sonuç alınamayınca, gev kararı alındı. Grev için sabah işyeri önüne gelen işçiler, gece saat 03:00 sıralarında Türk Metal-İş Sendikası Bolu Şube Başkanı Yusuf Uyman ile patron arasında sözleşmenin imzalandığını ve ücretlerine yüzde altı ila yüzde on arasında zam yapıldığını öğrendiler. Sermayenin çıkarları doğrultusunda sözleşmenin kendilerinden habersiz imzalandığını söyleyen ve buna tepki gösteren işçiler fabrika önünde Türk Metal-İş Sendikasını protesto ettiler.

BREZİLYA, TOPRAKSIZ KÖYLÜLERİN EYLEMLERİYLE SARSILIYOR

Devlet Başkanı Louis Inacio Lula Da Silva ‘nın iktidara gelmeden önce verdiği toprak reformu sözünü tutmaması üzerine (MST) Topraksız Kır İşçileri Hareketi Brezilya’da toprak işgallerine başlamış ve 1 Mayıs’ta da çağrıda bulunarak “uzun yürüyüş”ü başlatmıştı. Goinaia eyaletinden 10 binin üzerinde katılım ile başlayan 200 kilometrelik uzun yürüyüş 15 Mayıs’ta bu sayının 20 bine ulaşmasının ardından başkent Brasil’de son buldu. CHE resimleri ve KÜBA bayraklarının da taşındığı eylemde 23 eyaletten gelen kır işçilerine konuşan MST Başkanı Joao Pedro Stedile, “bu yürüyüş bizim için bir okul, bu gün bu okuldan mezun olduk. Kendi kendilerini seferber etmek, bu ülkenin yoksul insanları açısından, kendilerine dayatılmış olan tarihsel, toplumsal özveriler karşısında artık bir onur eylemi haline dönüşmüştür” dedi. MST’nin desteğini alarak başa gelen devlet başkanı toprak reformu yapacağı, 400 bin aileyi boş topraklara yerleştireceği vadinde bulunmuş ancak bu sözünde durmamıştır. Başbakanlık binasının önünde toplanan eylemciler Lula hükümetinin tarım politikalarını acilen değiştirmesini istediler.

Küba'dan Bir Ses: CUBA SABOR

Ayışığı Sanat Merkezi'nin İstanbul, İzmir ve Antep'te düzenlediği Küba Günü'ne katılarak Küba'nın sesini, soluğunu, müziğini bizlere taşıyan müzik grubu Cuba Sabor'la Küba ve oradaki yaşam üzerine kısa bir sohbet yaptık.

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba, bizler Türkiye'de yayınlanan sosyalist bir dergi olarak, sizinle röportaj yapmak istiyoruz. Çalışmalarınızı daha çok Türkiye'de mi yoksa Küba'da mı sürdürüyorsunuz?

Cuba Sabor: Türkiye'de.

Y.E. Mücadele Birliği: Bizler doğal olarak en çok Küba'yı merak ediyoruz. Küba'da yaşam nasıl, sosyalizmin kazanımları yaşamın her alanında hissediliyor mu?

Cuba Sabor: Küba'da herkes eşit koşullarda yaşıyor. Herkes aynı standartta çalışıyor ve kazanıyor. Ulaşım ücretsiz, hastaneler, okullar ücretsiz, mesela okula gitmek mecburi, yani eğer çocuğunu okula göndermezsen yetkililer seni mahkemeye veriyorlar. Üstelik insanlar yaptıkları işi en iyi biçimde yapabilmek için çabalyorlar.

Y.E. Mücadele Birliği: Örneğin müzikte, devlet müziğin ve müzik topluluklarının çalışmaları için nasıl bir destek sunuyor?

Cuba Sabor: Bütün müzik organizasyonlarını devlet hazırlıyor. Örneğin sürekli festivaller düzenliyor. Irak Fes-

tivali, Salsa Festivali, Küba Etnik Müzik Festivali, Habanera Festivali gibi. Konservatuarlar arası yarışmalar düzenliyor, yani insanların iyi müzik yapabilmeleri için birçok fırsat sunuyor devlet.

Y.E. Mücadele Birliği: Buradaki yaşamı nasıl buluyorsunuz?

Cuba Sabor: Biraz karışık. Kübalı bir insan için alışmak zor. Burada para çok önemli bunu fark ettik. Küba'da da para önemlidir, fakat bir şekilde halledabiliyorsun. Para burada hayat demek, Küba'da en önemli şey insandır. Orada sınıf farklılıkları yok. Mesela bir doktor bayanla, şoförlük yapan bir erkek evlenebiliyor ve sorun olmuyor bu.

Y.E. Mücadele Birliği: Buradaki müziği nasıl değerlendiriyorsunuz? İnsanların müziğe duydukları ilgi ne düzeyde?

Cuba Sabor: Türk halkı müziğe çok düşkün. Burada insanlar müzik sesi duyunca neşeleniyor. Bu çok güzel. Küba halkı da müziğe düşkündür.

Y.E. Mücadele Birliği: Hiç Türkiye'den adımı duyduğunuz müzik grubu, solist var mı?

Cuba Sabor: Fatih Erkoç, Bülent Ortaçgil, Barış Manço vb.

Y.E. Mücadele Birliği: Müziğin hayatı değiştirmede nasıl bir rol oynadığını düşünüyorsunuz?

Cuba Sabor: Müzik çok önemlidir, insanları motive eder, moral gücü sağlar.

Y.E. Mücadele Birliği: Sosyalizmin sanatçılara kazandırdığı şeyler sizce nedir?

Cuba Sabor: Küba'da sağlam organizasyonlar yapılıyor. Büyük orkestralar kuruluyor, Küba'da da para önemli ama müziğini sadece para için yapmıyorsun. Oradaki müzik şirketleri devletin kurduğu şirketler ve çalışanları bu şirketler yapıyor. Ayrıca sendikalar var, bir problem yaşıyorsan burada çözebiliyorsun.

Y.E. Mücadele Birliği: Röportaj için teşekkürler, çalışmalarınızda başarılar dileriz,

Cuba Sabor: Biz teşekkür ederiz.

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDEN KÜBA DOSTLUK GÜNÜ ETKİNLİĞİ

Ayışığı Sanat Merkezi, İstanbul ve İzmir'den sonra, Antep'te de Küba Dostluk Günü etkinliği ile emekçilerle buluştu. 22 Mayıs Pazar günü Yüzüncü Yıl Anfi Tiyatro'da gerçekleştirilen etkinlik, Antep halkının büyük ilgisi ile karşılandı.

Che Guavera'nın Fidel Castro'ya ve Deniz Gezmiş'in babasına yazdığı mektupları okuyan iki küçük yold aşımız,

izleyenleri daha etkinliğin başında etkiledi.

Etkinlik, Küba müziğinin hareketli ritimleriyle, devrim mücadelesini ve işçi sınıfını anlatan Cuba Sabor grubunun dinletisiyle başladı. Küba kültürünü, Antep halkına taşıyan grup, sahneden ayrılırken, halkın sevgi gösterileriyle uğurlandı.

1976 yılında faşist Alman devleti tarafından katledilen Alman Kızıl Ordu Fraksiyonu(RAF) militanı, gazeteci Ulrike Meinhof'un hayatından bir kesitin anlatıldığı oyunla sahnede yer alan İzmir Ayışığı Tiyatro Grubu Antep halkının beğenisini ve ilgisini kazandı.

Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu, Emeğe Ezgi'de Küba devrimini, Denizleri ve emekçi kitleleri anlatan müzikleriyle Antep'li emekçilere ulaştılar. Kapitalist sistem içinde, ezilen kitleleri ve sistemin insanları götürdüğü çıkmazları anlattıkları özgün parçaları

ve halk türkülerıyla insanların ezen ve ezilenin olmadığı bir dünya özlemini dile getiren grubun zindanlarda işkence gören tutsakları anlatmak için, onlar gibi çıplak ayakla sahneye çıkmaları etkinliğe katılan izleyicilerden yoğun destek gördü.

Antep halkı, Nazım Hikmet'in dizeleriyle de buluştu bu etkinlikte. İstanbul Ayışığı şiir grubu, komünist şairin, kapitalist sisteme karşı durmayı ve mücadelenin gerekliliğini anlattığı şiirleriyle, Antep halkına seslendi.

Etkinliğin sonunda, Agıre Jıyan Müzik Grubu, Antep'li Kürtçe şarkılarıyla coşturdu. Marşlar ve halaylarla sona eren dinleti, aynı zamanda etkinliğinde son noktası oldu.

Etkinliğe katılan Antep halkından bazı emekçilerin ayrılırken, Küba halkını ve Küba devrim mücadelesini daha yakından tanımak istediklerini söylemeleri Ayışığı emekçilerinin, verdikleri emeğin karşılığını almış olmanın rahatlığıyla Anfi Tiyatro'dan ayrılmalarını sağladı.

DENİZLERLE DENİZCE BULUŞMAK...

6 Mayıs'ta Harbiye Açık hava'da düzenlediğimiz "Halkın Denizi Denizleşen Halkla" gecemiz uzun yıllardır sanat cephesinden Denizlere armağan etmek istediğimiz bir etkinlikti. 33 yıldır 6 Mayıs'ta Denizler için, onların adını geleceğe taşımak için pek çok etkinlik yapıldı. Ama her gün büyüyen mücadele Denizlerin adını daha geniş kesimlerle paylaşmayı dayatıyordu.

Etkinlik çalışmalarına başladığımızda, pek çok sanatçı, aydın ve çevreden destek ve güç aldık. Tüm bu duyarlı insanlar büyük bir coşku ile karşıladılar ve hesapsızca dayanışmaya katıldılar.

Daha önce de organizasyonlar yapmış, salonlar tutmuş, geziler düzenlemiştik ama böylesi büyük bir etkinlik bizim için ilkti. Ayışığı'nda o günlerde yaşana heyecanla telaş arasında koşturmacaya tanık olanlar bilirler; geceye destek verenlerle görüşmeler, bilet dağıtımının organizasyonu, afişler, el ilanları, standlar, gazete ve radyolarla görüşmeler, sahne çalışmaları, ses düzeni ayarları ve daha pek çok ayrıntı ile uğraşan, ortak emeğin insanların duyuları...

6 Mayıs günü sabahın ilk saatlerinde Harbiye'deydik. Her şeyi önceden planladığımızı düşünüyorduk ama her dakika plan dışı yeni bir şey çıkıyordu. Sahne zemini tadilattan çukurlarla doluydu. Onları doldurup üzerini örtmemiz hem zamanımızı hem de enerjimizi aldı. Kulislerin hazırlanması, salonun ve sahenin hazırlanması gecenin başlama saatine kadar sürdü. Sanatçıların bir bir gelmesiyle heyecanımız iyice arttı. Deniz-

muştı "Denizlerle Buluşuyoruz"...

Geceye emek veren herkes

"mutlu yorulmalar ve mutlu

dinlenmeler" adına günlerin

hatta ayların sonucunu

sevinç ve gururla ya-

şadılar. Gecenin bitimi

yeniden toparlanma ve hüzünlü,

bir yandan telaşlı

bir eve dönüş çalışmalarının

başlaması demekti. Denizin

posteri hiç inmeseydi,

Che ve Castro hep orda

dursalardı... Gece 2'ye kadar

süren çalışmalar bittiğinde

bir sonraki 6 Mayıs'ın konuşmaları

başlamıştı bile "bunu böyle yapalım, şu-

nu şöyle yapalım", "şu eksikti, bu iyi ol-

du"...

Denizlerin mücadelesi bir kez daha aydın ve sanatçılar tarafından sahiplendi. Ayışığı'nda gecenin organizasyonuna katılanlarla değerlendirmek üzere bir araya geldik. Eksiklerimizi ve ortak gururumuzu paylaştık. Bu organizasyon bizim adımıza olduğu kadar Denizlerin

başlattığı mücadele tarihi açısından da önemli bir yer olacaktı. Artık daha büyük hedeflere yelken açma zamanı gelmişti. Bir sonraki 6 Mayıs için hazırlıklara hemen başlamalıydık. 6 Mayıs Ayışığı için bir önem daha kazanmıştı; ilk kitap dizimiz "Önsöz" ilk kez orada Harbiye'de kitlelerle buluşmak üzere dağıtılmaya başlandı. Denizlerle her gün, her an, her yerde yeniden yeniden buluşmak ve mücadelelerini geleceğe taşımak umuduyla çalışmalarımıza devam ediyoruz. Denizlerle buluşmak üzere yola çıkan herkesi üretmek ve paylaşmak üzere Ayışığı'nda bekliyoruz.

Denizlerin mücadelesi bir kez daha aydın ve sanatçılar tarafından sahiplendi.

Ayışığı'nda gecenin organizasyonuna katılanlarla değerlendirmek üzere bir

araya geldik. Eksiklerimizi ve ortak gururumuzu paylaştık. Bu organizasyon

bizim adımıza olduğu kadar Denizlerin

başlattığı mücadele tarihi açısından da

önemli bir yer olacaktı. Artık daha büyük

hedeflere yelken açma zamanı gel-

mişti. Bir sonraki 6 Mayıs için hazırlık-

lara hemen başlamalıydık. 6 Mayıs

Ayışığı için bir önem daha kazanmıştı; ilk

kitap dizimiz "Önsöz" ilk kez orada

Harbiye'de kitlelerle buluşmak üzere da-

ğıtılmaya başlandı. Denizlerle her gün,

her an, her yerde yeniden yeniden buluş-

mak ve mücadelelerini geleceğe taşımak

umuduyla çalışmalarımıza devam ediyor-

uz. Denizlerle buluşmak üzere yola çı-

kan herkesi üretmek ve paylaşmak üzere

Ayışığı'nda bekliyoruz.

Ayışığı Sanat Merkezi

Yüzyılın komünü Küba 46, yılında

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

YÜZYILIN KOMÜNÜ KÜBA

46. YAŞINDA

CHE'DEN

DENİZ'E

**antep
ayışığı**

**AGİRE JİYAN
EMEĞE EZGİ
CUBA SABOR**

ayışığı

- ★ İZMİR TİYATRO GRUBU
- ★ ŞİİR GRUBU
- ★ SİNEVİZYON

**YER : 100.YIL ANFI TİYATRO
TARİH : 22 MAYIS 2005 - PAZAR
SAAT : 18:00**

**ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ
AKYOL MAH. ATATÜRK BUL.
ŞABAN SK. APİ APT. NO:2/6
TEL: 0(342)230 38 74
WWW.ANTEPAYISIĞI.COM
BILGI@ANTEPAYISIĞI.COM**